

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

ပုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာ နိဒါန်း တိုက်စိုင်း

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈၀ ၄၈

e-mail: theras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တိုက်စို:

ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာ နိဒါန်း

တတိယအကြိမ်၊ မေ၊ ၂၀၁၉။ နှစ်ကာလများ။

ဒုတိယအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၂။ Quality စာပေ။

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၆။ ချင်းတွင်းစာပေ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများစာပေ(၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊
အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။ မျက်နှာဖုံး ဘဋ္ဌေးကြည်။

မာတိကာ

* အမှာစာ	၇
* နိဒါန်း	၉
၁။ ဗုဒ္ဓဝင်	၁၁
၂။ ဗုဒ္ဓသာသနာ အိန္ဒိယ	၄၄
၃။ ဗုဒ္ဓသာသနာ မြောက်ပိုင်းဒေသများ	၇၂
၄။ ဗုဒ္ဓသာသနာ တောင်ပိုင်းဒေသများ	၉၁
၅။ ဗုဒ္ဓသာသနာ မြန်မာနိုင်ငံ	၁၀၂
၆။ စေတီပုထိုးများ	၁၂၂
၇။ ရုပ်ပွားဆင်းတု	၁၄၁
၈။ ဓာတ်ပုံ မှတ်စု	၁၆၅
၉။ ဓာတ်ပုံ ပင်ရင်းဌာနနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ	၁၇၈
* ကျမ်းကိုးစာရင်း	

အမှာစာ

စေတီပုထိုးနှင့် ရုပ်ပွားဆင်းတုများ၊ သိရီဝတ္ထု၊ သောတ္တိက စသော ဘာသာရေး အထိမ်းအမှတ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ ဤ‘ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာ နိဒါန်း’ ကျမ်းငယ်ကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ကျွန်တော် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာဖတ်သူများ အထောက်အကူဖြစ်စေရန်ဟု ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် သာသနာ ပြန့်ပွားပုံ သမိုင်းကိုလည်း စာအုပ်အစအဦးတွင် ထည့်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ သာသနိက ဝတ္ထုပစ္စည်းမျိုးစုံကို ရှေးဟောင်း သုတေသီများ၏ လုံ့လကြောင့် တွေ့ရှိခဲ့သော်လည်း ထို တွေ့ရှိချက်များကို ကျွန်တော်၏ ကျမ်းငယ်တွင် ထပ်မံ မဖြည့်တော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ကျမ်းငယ်သည် အခြေခံ သဘောကိုသာ ပြထားသည်ဖြစ်ရာ မူလ ဖော်ပြခဲ့သော အချက်အလက်များဖြင့် လုံလောက်ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါ၍ ခေတ်ကာလအလျောက် ဝါကျ အနေအထားနှင့် စကားအသုံးအနှုန်း အနည်းငယ် ပြင်ဆင်သည်မှတစ်ပါး၊ မူလ စာကိုယ်အတိုင်း ပြန်လည် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ် စာအုပ်ထုတ်ဝေရာ၌ အကူအညီပေးကြသော သူရဇော်၊ ဦးမြင့်ထွန်း (Quality Publishing House)၊ ဦးအေးချို (မဟာဝိဇ္ဇာ) တို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

တိုက်စိုး

(ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းမှ ...)

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာ အခြေခံအဖြစ် အများပြည်သူ ဖတ်ရှုကြရန် ရေးပါသည်။ ထိုထက် အသေးစိတ် သိလိုသူများမှာမူ စာအုပ် နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားသော စာအုပ်များနှင့် (စာကြည့်တိုက်များရှိ) အခြား သုတေသန စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာရန် လိုပါလိမ့်မည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ စေတီပုထိုး၊ ရုပ်ပွားဆင်းတု ဟူ၍ ကဏ္ဍခွဲ၍ ရေးထားပါသည်။ ဗုဒ္ဓဝင်ကဏ္ဍကို တမင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားခြင်းမှာ နောက်ပိုင်းကဏ္ဍများအတွက် အချို့ အချက်အလက်များကို ကြိုတင် သိထားစေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော ပုဂ္ဂိုလ်အမည်များနှင့် ဒေသအမည်များအတွက် သီးသန့် အသံလှယ်စနစ်ကို အသုံးမပြုပါ။ ခေါ်၍ ဆီလျော်သလိုသာ သုံးစွဲထားပါသည်။ ဒေသအမည်များနှင့် စပ်၍လည်း၊ ခေတ်အခေါ်အဝေါ်နှင့် ရှေးအခေါ်အဝေါ်များကို ရောနှော ရေးထားပါသည်။ ဤအတွက် စာဖတ်သူများ၌ ရှုပ်ထွေး ခက်ခဲနေပါက စာရေးသူ၏ အပြစ်သာဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ အချက်အလက်ဆိုင်ရာ ဓာတ်ပုံများ ကို

လည်း လိုသလောက် မထည့်သွင်းနိုင်သည်ကို ကြိုတင် တောင်းပန်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ရေးသားရာတွင် ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်များကို ဖတ်ရှု ကိုးကားရသည့်အတွက် ကျမ်းပြုဆရာ ဉာဏ်ကြီးရှင်များကို ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်လာ ဓာတ်ပုံများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကူအညီပေးကြသော စစ်ကိုင်း ဝင်းမောင်နှင့် ခင်မောင်ဖြူ (ယဉ်ကျေးမှု) တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စာမူကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးသော မဝင်းမာကိုလည်းကောင်း၊ စာအုပ်ကို သေသေသပ်သပ် ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိပေးကြသော သီဟရတနာ ပုံနှိပ်တိုက်နှင့် ချင်းတွင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စာရေးသူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော် (ဘီစီ ၆၀၀ ရာစု) က အိန္ဒိယ မဇ္ဈိမဒေသ၌၊ ဝိသေသ ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နောင်အခါ အပြည်ပြည် အရပ်ရပ်၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟူ၍ ကျော်စောလေသည်။ ဂေါတမဟူသော ပုဒ်သည် မိဘမျိုးရိုးနှင့် ဆိုင်၏။ ဗုဒ္ဓဟူသော ပုဒ်သည် နိုးကြားသူ၊ အလင်းမြင်သူဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ အလင်းမြင်သည့် အမှုမှာလည်း အခြား မဟုတ်။ သတ္တဝါတို့အဖို့ ဒုက္ခဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားအမှန်ကို သိမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သိမြင်သည့်အတိုင်း ၃၅ နှစ်အရွယ်မှ သက်တော် ၈၀ အထိ၊ သတ္တဝါအပေါင်းကို မေတ္တာ ကရုဏာဖြင့် ညွှန်ပြ လမ်းပြခဲ့လေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ထိုခေတ်အခါ၌ ချမ်းသာသုခဖြစ်ကြောင်း တရား၊ သဘာဝတရား၊ အမှန်တရားကို ရှာကြံနေသူ အများ ရှိလေသည်။ ထိုတရားကို ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့်လမ်းစဉ်ဖြင့် လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေသူ (ဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏားနှင့် သမဏ တောနေရဟန်း) အများလည်း ရှိလေသည်။ ထိုသူများအနက် အချို့က ကြံဆကြ ဟောပြောကြသည်မှာ ဤသို့

mgyoe.com

ဖြစ်လေသည်။ လောကတွင် ဗြာဟ္မန် ဝါ ပရမတ္တဟူသော မူလ ပင်မ ဓာတ်သည် နိစ္စရူပ ရှိ၏။ ထိုဗြာဟ္မန်တွင် ပုဂ္ဂလက္ခဏာ မရှိ၊ ပြုပြင်စီရင်မှု ကင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုဗြာဟ္မန်သည် တစ်လောကလုံးကို ပျံ့နှံ့လေသည် ဖြစ်သည်။ သက်ရှိသတ္တဝါတို့၏ (အတ္တ) အသက်ဝိညာဏ်သည်လည်း ထိုဗြာဟ္မန်နှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိပေ၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် သတ္တဝါတို့ ၏ (အတ္တ) အသက်ဝိညာဏ်သည် ဗြာဟ္မန်၏ အရောင်ဟပ်မှု မည်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မန်သာလျှင် နိစ္စ အမြဲရှိ၍၊ သတ္တဝါတို့မှာ အနိစ္စ ဖြစ်လေ သည်။ အနိစ္စဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့ ကွယ်လွန်သည့်အခါ အသက်ဝိညာဏ် သည် (ကိုယ်ကောင်ကို ခွာ) တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ ကူးပြောင်းကာဖြင့် သံသရာထဲတွင် တဝဲလည်လည် ရှိရလေသည်။ ဒုက္ခ မစဲ ရှိရလေသည်။ ထိုသံသရာ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရလေအောင် ဘဝ အဆက်ဆက် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမှ ကင်းပြတ်ရလေအောင် ဗြာဟ္မန်နှင့် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမိရန် လိုလေသည်။ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရန်အတွက် ကျင့်စဉ်လည်း ရှိလေသည်။ ဤသည် အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကြံဆမှု၊ ဟောပြောမှု ဖြစ်လေတော့သည်။

ဗြာဟ္မန်နှင့် ပူးပေါင်းရန် ကျင့်စဉ်နှင့် စပ်၍ကား ဝိဝါဒ နှစ်မျိုး ရှိလေသည်။ တစ်မျိုးမှာ (အထက် တန်ခိုးရှင်တို့ကို) ယဇ်ပူဇော်၍ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုရမည်ဆိုကာ ဤအတိုင်း ယဇ်ပူဇော် ကျင့်ကြံသူများ ဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်မျိုးမှာမူ ဗြာဟ္မန်နှင့် ပူးပေါင်းရေးအတွက် သီလဆောက်တည်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ ကျင့်ကြံရမည်ဆိုကာ ဤအတိုင်း တရားကျင့်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ကျန် အယူအဆ၊ ကျန် ကျင့်ဝတ်များကို ဖော်ပြရဦးမည်ဆိုသော် လူတို့ကို အကျိုးဖြစ်သည်လည်း ရှိ၍၊ အကျိုးပျက်စေသည်လည်း ဖြစ်သော မီး၊ လေ၊ ရေ၊ မြေ၊ ကောင်းကင် စသည်တို့သည် ဓာတ်သဘာဝ သက်သက် မဟုတ်။ ယင်းတို့သည် နတ်ဒေဝါများ၊ တန်ခိုးရှင်များ ဖြစ် လေသည်ဟု ပုဂ္ဂလဝိသေသ သွင်းပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ် ယဇ်ပူဇော်ကာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းအောင် ကြံသူများက ကြံကြ သည်။ တစ်ဖန် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ဆင်း၍ မိမိကိုယ်ကို ဆေးကြောရလျှင် မိမိ ၏ အပြစ် (အကုသိုလ်) များ လျှောကျ သန့်စင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သူ

များက ယုံကြည်ကြသည်။

တစ်ဖန် ရှေးက ဝေဒကျမ်းများနှင့် ဗြာဟ္မဏကျမ်းများလာ မန္တန် ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းသည် ကောင်းရာဘုံ ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်သော လမ်းဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းဂန်အားကိုးသူများက အားကိုးကြသည်။

တစ်ဖန် အဝတ်အချည်းစည်းဖြင့် ဆောင်းတွင်းရေချိုး၍၊ နွေတွင် မီးလှုံ၍၊ ဆူးပေါ် အိပ်စက်၍၊ ပြင်းထန်သော အကျင့် ကျင့်ကာ၊ ကိလေသာ ကာမဂုဏ် (အညစ်အကြေး) ကုန်ခန်းအောင် ကြိုးစားနေသူများက ကြိုးစားကြသည်။

တစ်ဖန် ကုသိုလ်အကျိုးလည်း မရှိ၊ အကုသိုလ်အကျိုးလည်း မရှိ ဟူ၍ နတ္ထိကဝါဒကို အချို့က ဆုပ်ကိုင်ထားကြလေသည်။

တစ်ဖန် ငါတို့ဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏားမျိုးသာလျှင် ဗြာဟ္မန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး မျိုးနွယ် ဖြစ်ကြသည်။ ငါတို့ မျိုးနွယ်ကသာလျှင် သတ္တဝါတို့ ဝိညာဏ်ကို ဗြာဟ္မန်နှင့် ပူးပေါင်းမိအောင် စနစ်တကျ ပူဇော်ပွဲများ ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကျန် မင်းစိုးနှင့် ကုန်သည် လယ်လုပ်များမှာမူ ငါတို့ကို အလုပ်အကျွေး ပြုရန် မွေးလာသူများဖြစ်ကြသည်ဟု အမျိုးဇာတ်နှင့်ချီ၍ ပြောကြသော လူတန်းစားလည်း ရှိလေသည်။

ယင်းသို့ ဝါဒအလီလီ၊ ကျင့်စဉ် အမျိုးမျိုးရှိနေကြရာ ဂေါတမဗုဒ္ဓ သည် လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါတို့ကို ဒုက္ခဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်၍ ချမ်းသာ သုခရကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုရာ ပြုကြောင်း သဘောနှင့် လမ်းစဉ်ကို ပြခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။ ဤတွင် ချမ်းသာသုခ ရကြောင်းနှင့်စပ်၍ နှစ်မျိုးနှစ် စားရှိလေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏လမ်းစဉ်တွင် အိမ်ထောင်ရှင် (လူဝတ်ကြောင်) အဖြစ်ဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် (လောကီ) ချမ်းသာသုခ ရကြောင်းလည်း ပါ၏။ လူဝတ်ကြောင်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် လည်းကောင်း (လွတ်ကျွတ်သော) နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရကြောင်းလည်း ပါလေသည်။

လူ (ချမ်းသာ) နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရရေးအတွက် ဗုဒ္ဓသည် ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ ဉာဏ်အနုအရင့်ကို ကြည့်၍၊ ကာလဒေသကို လိုက်၍ ဟောတတ်လေသည်။ တမင်သက်သက် လျှို့ဝှက်ထားခြင်း၊ ချန်လှပ်ထားခြင်း အလေ့ဟူ၍ မရှိ။ သိသင့် သိအပ်သမျှကို အလျဉ်းသင့် သလို ဟောပြော ညွှန်ပြလေသည်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ဟောသမျှ

ညွှန်ပြသမျှ နှင့်စပ်၍ ဗုဒ္ဓသည် အဝေဖန်ခံခဲ့ရလေသည်။ အဝေဖန်ခံနိုင်လေသည်။ ဝေဖန်မှုအတွက် တပည့်သာဝကများအား ဗုဒ္ဓ မိန့်မြွက်ခဲ့ပုံကို ကြည့်ပါလေ။

ရဟန်းတို့။ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏အပြစ်ကိုဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ အပြစ်ကိုဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို (ပြောကြရာ) ၌ သင်တို့သည် ရန်ငြိုးထားခြင်း၊ နှလုံးမသာ ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်မကျေချမ်းခြင်း မဖြစ်စေသင့်။ သင်တို့သည် အမျက်ထွက်ကြလျှင်၊ နှလုံး မသာကြလျှင် သင်တို့အားသာလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်ရာ၏။ သင်တို့သည် အမျက် ထွက်ကြလျှင်၊ နှလုံး မသာကြလျှင် သူတစ်ပါးတို့၏စကားကောင်း စကားဆိုးကို သိနိုင်ကြပါမည်လော။

ရဟန်းတို့။ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏အပြစ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏အပြစ်ကိုဖြစ်စေ ပြောကြလျှင်၊ ထို (ပြောကြရာ) ၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်စေသင့်။ သင်တို့သည် နှစ်သက်ကြလျှင်၊ ဝမ်းသာကြလျှင်၊ စိတ်တက်ကြွကြလျှင် သင်တို့အားသာလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်ရာ၏။

ရဟန်းတို့။ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရား၏ ဂုဏ်ကိုဖြစ်စေ၊ သံဃာ၏ဂုဏ်ကိုဖြစ်စေ ပြောကြရာ၌၊ 'ဤစကားသည် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဟုတ်ပေ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မှန်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဤဂုဏ်သည် ငါတို့၌ ထင်ရှားရှိပေ၏' ဟု ဟုတ်မှန်သည်ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း သင်တို့ ဝန်ခံရမည်။

ဤသို့ဖြင့် အဝေဖန်ခံရ၊ အဝေဖန်ခံနိုင်သော တရား၊ စစ်မှန်သော လမ်းစဉ်ကို ဟောပြော ညွှန်ပြနိုင်ရန်အတွက် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ဘဝစဉ် ဆက် ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ ဆိုကြလေသည်။ ပုံသက်သေများကိုလည်း ထောက်ပြကြလေသည်။

ပြပုံမှာ ဒီပင်္ကရာ (ဗုဒ္ဓ) ဘုရားရှင် လက်ထက်အခါက ဂေါတမဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် သုမေဓာအမည်ဖြင့် တရားအားထုတ်နေသော

ရသေ့ ဖြစ်ပေ၏။ ရသေ့ဘဝတွင် ရသေ့လုံ့လဖြင့် တရားအားထုတ်ပါက ကိလေသာ (အညစ်အကြေး) ကင်းစင်ကာ အကျွတ်တရား ရနိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဒီပင်္ကရာဘုရားနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါ ဤသို့ အကြံ ပေါ်ခဲ့လေသည်။ မိမိတစ်ဦးတည်း သံသရာ ရေအယဉ်ကို ဖြတ်ကျော် ကူးမြောက်၍ နိဗ္ဗာန်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရုံနှင့် အဘယ်မှာ အကျိုး ရှိပါမည်နည်း။ မိမိသည် (သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်အလင်းရသော၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိ ဉာဏ်ဆိုက်သော) ဗုဒ္ဓအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်း၍ သတ္တဝါအပေါင်း ကို ကယ်တင်အံ့။

ဤအကြံ ပေါ်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အနားရှိနေသော သုမိတ္တာအမည်ရှိ မိန်းကလေးကလည်း လက်တွင်ကိုင်ထားသော ကြာပန်း ၈ ခိုင်မှ ၅ ခိုင်ကို သုမေဓာအား မျှလေသည်။ သုမေဓာသည် သုမိတ္တာ ပေးသော ကြာပန်းကို ကိုင်၍ ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်ကို ဆုတောင်း ခိဋ္ဌာန်ခဲ့လေ သည်။ သုမိတ္တာကလည်း သုမေဓာနှင့် ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီဖြည့်ခွင့် ရရန် ဆုတောင်း ခိဋ္ဌာန်ပြုပြန်လေသည်။

အခိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း သုမေဓာသည် တောနေ ရသေ့ဘဝမှ လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကျင်လည်ကာ (ဗောဓိသတ္တ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာအဖြစ်) ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရလေသည်။ သာဓကအချို့ကို ဖော်ပြ ရသော်၊ သိဝိမင်းဖြစ်စဉ်က သူကန်းအား မိမိ၏မျက်စိနှစ်ဖက်ကို လှူခဲ့ ဖူးလေသည်။ မျောက်မင်းဖြစ်စဉ်က လူဝိုင်းခံရ၍ မြစ်ကမ်းနားရှိ သရက် ပင်ပေါ်မှ မဆင်းနိုင်သော မျောက်အပေါင်းကို ဘေးကင်းရာ တစ်ဖက် ကမ်းသို့ ရောက်အောင် အသက်သေခံကာ ကယ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ လှည်း ကုန်သည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်စဉ်က သဲကန္တာရထဲတွင် ရေငတ်၍ အားလျော့ နေကြသော လှည်းသားများကို နှိုးဆော် ခေါင်းဆောင်ကာ ရေရအောင် ရှာဖွေပေးခဲ့ဖူးလေသည်။ သုဝဏ္ဏသျှံ လုလင်ဖြစ်စဉ်က မျက်မမြင် မိဘ နှစ်ပါးကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာ လုပ်ကျွေးခဲ့ဖူးလေသည်။ ဝေဿန္တရာမင်း ဖြစ်စဉ်က အလှူကြီး ပေးခဲ့သည့်အပြင် ချစ်လှစွာသော သားမယားကို ပုဏ္ဏားလက်သို့ စွန့်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဤနည်းနှင့်နှင့် (ဂေါတမ) ဗုဒ္ဓ လောင်းလျာသည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်၊ အများအကျိုးဆောင်ကာ ဘဝအဆက် ဆက် ပါရမီဖြည့်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးဘဝတွင်ကား (သက္က တိုင်းနိုင်ငံ)

mgvce.com SAMPLE BOOK
 ကဝိလဝတ် နေပြည်တော်နှင့် (ကောလိယ တိုင်းနိုင်ငံ) ဒေဝဒဟ နေပြည်
 တော် အကြားရှိ လုပ္ပိနီ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ လူမင်းသားအဖြစ် ဖွားမြင်ခဲ့
 လေသည်။ မယ်တော်၏ ညာဘက်ခါးမှ သန့်စင်ဖွားမြင်၍ မြေပြင်တွင်
 ခြေလှမ်း လှမ်းသည့်အခါ ခြေဖဝါးအောက်မှ ကြာပေါက်လာရသည်
 ဟူ၍လည်း အံ့ဖွယ်သရဲ (အချို့) စာဖွဲ့ခဲ့ကြလေသည်။ (ပုံ ၁)

* * *

ပုံ ၁။ မယ်တော်မာယာ သားဖွားခန်း၊ ပုဂံ အာနန္ဒာ ဂူဘုရား။

ဤတွင် ကပိလဝတ်တည်ရာ သက္က (တိုင်း) နိုင်ငံအနေအထားနှင့် စပ်၍ အနည်းငယ် ဆိုရလိမ့်ဦးမည်။ သက္ကတိုင်းသည် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ (အလယ်ပိုင်း) ၌ တည်ရှိလေသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ မလ္လ၊ ကောလိယ၊ ဝဇ္ဇီ စသော အခြား (တိုင်း) နိုင်ငံများ နည်းတူ၊ ဂဏ နိုင်ငံ တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ထိုနိုင်ငံငယ်များ၌ စစ်ရေး လိမ္မာသော နိုင်ငံလုံခြုံရေး တာဝန်ယူသော ခတ္တိယမင်းမျိုး၊ ဒေဝကျမ်းဂန် ဆရာများဖြစ်သော၊ ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနား ကျွမ်းကျင်သော ဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ စီးပွားရှာ ကုန်သွယ်သော ဝေဿမျိုး၊ လက်မှုလုပ်ငန်း၊ လယ် လုပ်ငန်း လုပ်သော သုဒ္ဓမျိုးဟူ၍ မျိုးဇာတ်အလိုက် လူအများ နေထိုင် ကြသည်။ ထိုအခါ နိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရေးအတွက် ခတ္တိယမျိုးထဲမှ အစည်းအဝေးပြုလုပ်၍ အကြီးအမှူးရာဇာအဖြစ် အလှည့်ကျ ရွေးကောက် တင်မြှောက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဂဏနိုင်ငံများသည် ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်း တစ်လျှောက်ရှိ မာဂဓ၊ ကောသလ စသည့် အသက်ဦးဆံပိုင် (မိစဉ်ဘလိုက်) ဘုရင် လုပ်အုပ်ချုပ်သော တိုင်းနိုင်ငံကြီးများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တွင် ကွာလေသည်။

(ဂေါတမ) ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဖခမည်းသည် ကပိလဝတ် နေပြည်တော်၌ အရွေးကောက်ခံ၊ အကြီးအကဲ ဖြစ်လေသည်။ သုဒ္ဓေါဓန ရာဇာဟူ၍ အမည်ရှိလေသည်။ မယ်တော်မှာမူ ကောလိယနိုင်ငံမှ မာယာ ဒေဝီ ဖြစ်လေသည်။ မာယာဒေဝီမှာလည်း သားဖွားမြင်ပြီးသည်နောက် ၇ ရက်အကြာတွင် လွန်ခဲ့လေသည်။ မယ်တော် မာယာနေရာသို့ မိထွေးတော် ဂေါတမိက ယူ၍ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာကို ကြည့်ရှု မွေးမြူရလေသည်။ ဤတွင် မွေးဖွားစဉ်က ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွင် ယောက်ျားမြတ် (မဟာပုရိသ) လက္ခဏာများ ပါလာသည်ဟူ၍၊ (စကြဝဠာ တစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးရသော) စကြဝတေးမင်းသော် လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘုရားသော် လည်းကောင်း နောင်အခါ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏား အများစုက နိမိတ်ဖတ်ခဲ့လေသည်ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ဂရုတစိုက် ထိန်းကျောင်း ပြုစုခံရလေသည်။

အမည်မှာလည်း အလိုသိခွဲ ပြီးစီးသည့် သဘောဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထဟူ၍ တွင်ခဲ့လေသည်။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် စည်းစိမ် အခြံအရံ ပြည့်စုံစွာဖြင့်

ကြီးပြင်းလာခဲ့လေသည်။ အရွယ်ရောက်ချိန်၌ကား ကောလိယနိုင်ငံမှ ယသောဓရာ မင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြားခဲ့၍ နောင်အခါ ရာဟုလာ အမည်ရှိ သားယောက်ျားတစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် အိမ်ထောင်ရှင်အဖြစ် ကြာရှည်စွာ မနေနိုင်ခဲ့။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာများကို မိမိရှေ့တွင် မြင်နေရသည်။ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဝတ် ရဟန်းတွင် တည်ငြိမ်သော အမူအရာကို ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။ ထိုနိမိတ်များကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းပြုလိုစိတ် ဝင်လာလေသည်။ ထို့ပြင် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရယူလိုသော နဂိုစိတ်ဓာတ် အခံကလည်း ရှိနေသည်။

ထိုစိတ်များသည် ယခု အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်တွင် ပို၍ ဖိစီးလာ တော့သည်။ ညတစ်ညတွင်မူ မိဘနှင့် သားမယားကို အသိမပေးဘဲ အဖော်တစ်ယောက်၊ မြင်းတစ်စီးဖြင့် အနော်မာမြစ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ လေသည်။ (ပုံ ၂)

ပုံ ၂။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ တောထွက်ခန်း။
ချောချွတ်ဒေသ၊ အေဒီ ၁၀ ရာစု။

ပုံ ၃။ ဆန္ဒအမတ်ကို ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ ပြန်လွှတ်ခန်း။
ဗောဓိပုဗ္ဗေဝေတီ ရုပ်ကြွ၊ အေဒီ ၈ ရာစု။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း အရောက်တွင် မင်းသား အဆောင်အယောင်များကို ချွတ်၊ ဆံကိုဖြတ်၊ ရဟန်းအဝတ်ကို ဆင်၏။ အဖော်ပါလာသူ ဆန္ဒ အမတ်နှင့် ကဏ္ဍက မြင်းတို့ကိုလည်း ကပိလဝတ်သို့ ပြန်လွှတ်၏။ ထိုသူတို့မှာ မင်းသားစကားကို မပယ်နိုင်။ ကပိလဝတ်သို့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြန်ကြရလေသည်။ (ပုံ ၃)

ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ၆ နှစ် တိုင်တိုင် တရားရှာလေသည်။ တရားရှာသည့်အမှုတွင် အာဠာရ ရသေ့နှင့် ဥဒက ရသေ့တို့ထံတွင် နည်းခံသည့် အခါလည်း ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာမှာ တရားထူး မရ။ ဈာန်သမာပတ်အကျိုးသာ ထင်လေသည်။ ထိုအခါ ဥရဝေလတောတွင်းသို့ ဝင်၍ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်လေသည်။ (ပုံ ၄)

ပုံ ၄။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ခန်း
ဂန္ဓာရ၊ လာဟိုပြတိုက်၊ အေဒီ ၂-၄ ရာစု။

ကျင့်ပုံမှာ ရှေးကကဲ့သို့ အနီးအနားရွာ၌ ဆွမ်းမခံတော့ဘဲ သစ်ပင်မှ အလိုအလျောက် ကြွေကျသော သစ်သီးကိုသာ မှီဝဲလေသည်။ တစ်ဖန် တစ်လက်ခုပ်မျှသော ပဲရည်နှင့် ဆီးသီးရည်သာ ဘုဉ်းပေးပြန်လေသည်။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဝင်းဝါသော ကိုယ်သည်လည်း မည်းညိုလာ၏။ အသွေးအသားလည်း ခန်းခြောက်ကာ အရိုးနှင့် အရေသာ ကျန်လေတော့၏။ တရားထူးကား မရ။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ထိုအကျင့်ကို စွန့်ကာ၊ တောအနီးရှိ သေနာနီရွာကြီးတွင် ဆွမ်းပြန်၍ ခံလေသည်။ တစ်နေ့ နံနက်တွင်ကား ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် သေနာနီရွာကြီးအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ သီတင်းသုံး နေပါလေ၏။ ကြုံကြုံကံလာသည် မှာ ထိုရွာမှ သူကြွယ်သမီးဖြစ်သူ သုဇာတာသည် အပျိုဘဝက ထိုညောင်ပင်သို့ လာ၍ အမျိုးတူ ယောက်ျားနှင့် ပေါင်းဖော်ကာ သားယောက်ျား ဖွားလိုကြောင်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။ ဆုတောင်းပြည့်သဖြင့် ညောင်ပင်စောင့်နတ်ကို ပူဇော်မည်ဟု ထိုမနက်တွင် ဃနာနို့ထမင်း ယူလာလေသည်။ သုဇာတာသည် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာကို ညောင်ပင်စောင့်နတ် အမှတ်ဖြင့် ဆွမ်းကပ်ခဲ့လေသည်။ (ပုံ ၅)

ပုံ ၅။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာကို သုဇာတာ ဃနာနို့ဆွမ်းကပ်လှူခန်း။
ဗောဓိရာဇာဓိပတိ ရုပ်ကြံ၊ အေဒီ ၈ ရာစု။

သုဇာတာ ဆွမ်းကပ်သည်မှာ အလွန် အခန့်သင့်ပေသည်။ နေရာကလည်း အလွန်သာယာလှတော့သည်။ ဆွမ်းကပ်ရာ ညောင်ပင်အနီးတွင် နေရဉ္စရာမြစ် ရှိလေသည်။ မြစ်ကမ်းသဲသောင်ပြင်သည် ဖြူဖွေးနေ၏။ မနီးမဝေးရှိ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ကလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိပေသည်။

ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် မြစ်ထဲတွင် ရေသန့်စင်လေသည်။ သုဇာတာကပ်သော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေးလေသည်။ ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ကြွကာ၊ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး နားနေ သီတင်းသုံးလေသည်။ ထွက်သက် ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလေသည်။ နေကျလေသော် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် မြစ်အနီးရှိ ညောင်ပင် (ဗောဓိပင်) ရှိရာသို့ ကြွ၏။ လမ်းခရီးတွင် မြက်ထမ်းသမားက လှူလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ဖြန့်ကြဲလေသောအခါ ရတနာမျိုးစုံဖြင့် အတိပြီးသော ၁၄ တောင် ပမာဏရှိ အပရာဇိတ ပလ္လင်ပေါ်ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်တော်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်လေသည်။ ထို့နောက် ...

စင်စစ် ငါ၏ကိုယ်၌ အရေ အကြော အရိုးတို့သည် ကြွင်းစေ၊ အသားအသွေးတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ခန်းခြောက်စေ၊ ငါသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ ဤထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းကို မဖျက် ...

ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။ တရားကား နက်ရှိုင်းစွာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာအဖို့ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်လည်း များစွာ။ ဤတွင် မာရ်နတ်စစ်သည်တို့သည် လေပွေထစေ၍ လည်းကောင်း၊ ကျောက်ခဲပြာပုံ မိုးရွာစေ၍လည်းကောင်း၊ အမိုက်တိုက် ပြုစေ၍လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာကို ထိုင်ရာပလ္လင်မှ ဖယ်ရှားပစ်ရန် အားထုတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟု စာများ၌ ရေးကြလေသည်။ မာရ်နတ် စစ်သည်တို့ တိုက်ခိုက်ပုံကိုလည်း တခမ်းတနား ဖွဲ့ခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် (ဗုဒ္ဓ) ဘုရားအဖြစ် ရောက်ချိန်တိုင်လေပြီ။ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ဘဝစဉ်ဆက် ပါရမီဖြည့်လာသူဖြစ်ပေသည်။ အရင့်အရင် ဘဝများကို ထားဦး၊ နောက်ဆုံး ဝေဿန္တရာမင်းကြီးဘဝ၌ပင် အလှူကြီးပေးခဲ့သည်ကို မဟာပထဝီမြေကြီး အသိမဟုတ်ပေလော။

မာရ်နတ်၏ အနှောင့်အယှက်သည်လည်း အနားမသိနိုင်။ နေမဝင်

မိပင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာသည် မာရ်စစ်ကို အောင်ခဲ့လေသည်။ အဝိဇ္ဇာ (မသိမှု)၊ တဏှာ (တောင့်တမှု) ကို အကြောင်းပြု၍ ဘဝစဉ်ဆက် (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) ဖြစ်ရသည်ကို သိမြင်ခဲ့လေသည်။ နေအရုဏ်တက်ချိန် အခါသော်၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိခြင်းဟူသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ (သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ် ဆိုက်၍) ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည် ဆင်းရဲလှစွာသောကြောင့်၊ ခန္ဓာအိမ်ကို ဆောက်လုပ်တတ်သူ (တဏှာလက်သမား) ကို ရှာသော ငါသည် (ထိုတဏှာလက်သမားကို မြင်နိုင်သောဉာဏ်) မရသေးသဖြင့် ဘဝများစွာ သံသရာပတ်လုံး ကျင်လည်ခဲ့ရလေပြီ။

ခန္ဓာအိမ်ကို ဆောက်လုပ်တတ်သော ဟယ် ... တဏှာ လက်သမား။ ငါသည် သင့်ကို (ပညာမျက်စိ) ယခု မြင်အပ်ပြီ။ ခန္ဓာအိမ်ကို နောင်တစ်ဖန် ဆောက်လုပ်ရတော့မည် မဟုတ်။ သင်၏ ကိလေသာတည်းဟူသော အခြင်ရနယ် အားလုံးတို့ကို (ငါ) ချိုးဖျက်အပ်ပြီ။ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အိမ်၏အထွတ်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ (ငါ၏) စိတ်သည် ပြုပြင်ခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။ တဏှာကုန်ရာ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပြီ။

ဤသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂေါတမ

ပုံ ၆။ နဂါးရုံဘုရား၊ မုဗ္ဗန္တုဒ္ဓ၊ ကမ္မေဒနိင်ငံ။

ဗုဒ္ဓ ကျူးရင့်သော ဂါထာပေတည်း။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရ၍ ဘုရားဖြစ်သော နေ့သည်လည်း မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃၃ ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အကုန် နေအရုဏ်တက်ချိန်ဟူ၍ အမှတ်အသားထားကြသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ပင် ၄၉ ရက်ကြာ ချမ်းသာစွာ သီတင် သုံးလေသည်။ ထို ၄၉ ရက်အတွင်း မိုးသည်းထန်စွာ ရွာလေသောကြောင့် (အနီးရှိ) မုဗ္ဗလိန္ဒာအိုင်နေ နဂါးမင်းက ဗုဒ္ဓကို ပါးပျဉ်းဖြင့် မိုး၍ အကာအကွယ် ပေးခဲ့

သည် ဟူ၍လည်း ဆိုကြလေသည်။ (ပုံ ၆)

ထိုပြင် တဖုသနှင့် ဘလ္လိက အမည်ရှိ ကုန်သည်နှစ်ဦး ရောက်လာ၍ ဗုဒ္ဓကို ရှေးဦးစွာ ပူဇော်ခဲ့သည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြလေသည်။

ထို ၄၉ ရက်အတွင်း ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မိမိသိမြင်သော တရားဖြင့်သာ တစ်ပါးတည်း စံနေခဲ့သည်။ မိမိ သိမြင်သော တရားသည်လည်း နက်နဲလှလေသောကြောင့် သတ္တဝါတို့အဖို့ နားလည်ရန် မလွယ်။ မလွယ်၍ ဗုဒ္ဓသည် လစ်လျူရှုလိုက်ပါကလည်း သတ္တဝါတို့မှာ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသတ္တဝါတွေအထဲတွင် ကိလေသာ မြူမှုန် နည်းပါးသူများ ရှိတန်သရွေ့ ရှိကောင်း၏။ ထိုသူတို့အား မိမိ၏ တရားကို ကြားနာစေအံ့။ ဗုဒ္ဓသည် မဟာကရုဏာဖြင့် သတ္တဝါတို့အား လမ်းပြရန် အကြံပြုပါလေသည်။ ထိုနောက် ဗုဒ္ဓသည် ထိုနေရာ (ဗုဒ္ဓဂယာ) မှ ခွာခဲ့ ပြီးလျှင် အရပ်ရပ် အနယ်နယ် ကြွကာ တရားဒေသနာ ပြခဲ့လေသည်။ တရားဒေသနာ ပြခဲ့သည့် ကာလတာသည်လည်း (ကိုယ်ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်း၍) ပရိနိဗ္ဗာန် စံသည်အထိ ၄၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင် ရှေးဦးပထမ တရားဒေသနာပြခဲ့သည့် နေရာမှာမူ ကာသီတိုင်း ဗာရာဏသီ (မင်းနေပြည်) အနီးရှိ မိဂဒါဝုန်တော ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောသည် သားသမင်တို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်၍ ထိုအမည် တွင်နေသည်။ တစ်ဖန် ရဟန်းတို့အဖို့လည်း တရားရှာ၊ တရားကျင့်ရန် ကောင်းသည်ဖြစ်ရာ ထိုတောအတွင်း၌ အသျှင်ကောဏ္ဍည၊ အသျှင်အဿဇိ စသော ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးသည် တရားကျင့်လျက် ရှိသည်။ အမှန်မှာ ထိုရဟန်းငါးဦးသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ (လောင်းလျာ) တရားကျင့်စအခါက ရေပူရေချမ်းကမ်းခဲ့သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓ (လောင်းလျာ) သည် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့် စွန့်၍ ဆွမ်းပြန်စားသည်တွင် အကျင့်ပျက်သည်ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးက ထင်ခဲ့ကြသည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့က အကျင့်ပြင်းထန်သူကိုသာ အထင်ကြီးတတ်ကြသည် မဟုတ်ပေလော။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ (လောင်းလျာ) ကို စွန့်ခွာ၍ ဤမိဂဒါဝုန် တောတွင်းသို့ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးအား ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ခံစားမှုသည် ရဟန်းအကျင့် မဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပင်ပန်းခံ၍ ကျင့်သော အကျင့်သည်လည်း (နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရကြောင်း မဟုတ်၍) ရဟန်းအကျင့် မဟုတ်။

ရဟန်းတို့ သိမြင်ရ ကျင့်ကြံရမည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဓမ္မစကြာတရားကို စဟောလေသည်။ (ပုံ ၇)

ထိုတရား၏ သဘောအချုပ်မှာကား လောကသည် ဒုက္ခဆင်းရဲဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ပြည့်နေရခြင်းမှာ မွတ်သိပ်သော တဏှာကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုတဏှာကို ပယ်သတ်နိုင်မှ ဒုက္ခဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းမည် ဖြစ်သည်။ ဝါနိဗ္ဗာန်ဆိုက်မည် ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရန် လမ်းစဉ်လည်း ရှိ၏။ ထိုလမ်းစဉ်ကို လျှောက်သူသည် အမှန်တရားကို သိမြင်ထားဖို့ လိုလေသည်။ သိမြင်သည်ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ပါးသူ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်ခြင်း

ပုံ ၇။ ဗုဒ္ဓ ဓမ္မစကြာတရား ဟောခန်း။ မိဂဒါဝုန်၊ အေဒီ ၄ ရာစု

ကင်းရပေမည်။ နှုတ်အားဖြင့် မုသားစကား၊ ကုန်းစကား၊ ကြမ်းကြမ်းကြုတ်ကြုတ်စကား၊ အသိမ်အဖျင်း စကားတို့မှအပ ဖြစ်ရလေသည်။ တစ်ဖန် ကာယကံအားဖြင့်လည်း သတ်ခြင်း၊ ခိုးခြင်း၊ ကာမဂုဏ်အရာတွင် မှားယွင်းခြင်းမျိုး၊ လူ လက်နက် သေရည် ဟူ၍ ကုန်ကူးခြင်းမျိုး မရှိစေရ။ ထို့ပြင် မကောင်းမှု အကုသိုလ် မလုပ်မိရုံမျှမက ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ်မိအောင် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးကား ကြံသမျှ လုပ်သမျှကို သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်ရ မည်။ စိတ်အာရုံပျံ့လွင့်ခြင်း မရှိ။ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်ရလေသည်။ ဤ တရားသည် -

- ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ခြင်းဟူသော အမှန်သစ္စာ၊
 - ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း တဏှာဟူသော အမှန်သစ္စာ၊
 - ဆင်းရဲဒုက္ခ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အမှန်သစ္စာ၊
 - ဆင်းရဲဒုက္ခ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း (မဂ္ဂင် ၈ ပါး) လမ်း ဟူသော အမှန်သစ္စာ
- လေးချက်ကို ဟောလေသောကြောင့် သစ္စာလေးပါး တရားဟု

အမည်တွင်လေသည်။ ထိုပြင် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးကို စဟောရာမှ အရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သောကြောင့် ခမ္မစကြာတရားဟူ၍လည်း အမည်တွင်လေသည်။

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည် ခမ္မစကြာတရား ဟောပြီး၍ ငါးရက်အကြာတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကို တရား ထပ်မံဟောပြန်သည်။ ထိုတရားမှာလည်း အခြား မဟုတ်။ လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ရူပ (ရုပ်) ခန္ဓာတစ်ခုနှင့် ဝေဒနာ (ခံစားမှု)၊ သင်္ခါရ (ပြုပြင်စီရင်မှု) သညာ (မှတ်မှု)၊ ဝိညာဏ (သိမှု) ဟူသော နာမ် ခန္ဓာ ၄ ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားလေသည် ဖြစ်သည်။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သင်္ခါရ၊ သညာ၊ ဝိညာဏ အသီးသီးတွင်လည်း အတ္တ (တည်မြဲသော သဘော) မရှိ။ အားလုံးသည် အနတ္တချည်းသာ ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထိုတရား အဆုံးတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းငါးဦးသည် ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍ (အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်ပြီးလျှင်) ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မိဂဒါဝုန်တော၌ပင် (၃ လနေ၍) ဝါကပ်လေ သည်။ ထိုအချိန်အခါတွင် ဗုဒ္ဓနှင့်အတူ ရဟန်းဦးရေ ၆၀ ခန့် ရှိနေလေပြီ။ ဝါလ သီတင်းကျွတ်သည့်အခါ ထိုရဟန်းများကို အရပ်ရပ်သို့ တရား ဒေသနာ ဆောင်စေရန် ဗုဒ္ဓသည် ကြံရွယ်လေသည်။ တရားဒေသနာ ဆောင်ရန်၊ ဖြန့်ရန် အရပ်ဒေသကား များလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုး အကုန်တွင် ဗုဒ္ဓသည် သာဝက ရဟန်းများကို ခေါ်၍...

ရဟန်းတို့၊ လူအများ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်၊ လူအများ၏ ချမ်းသာမှုအတွက် လောကအား ကြင်နာထောက်ထားရန်အတွက်၊ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားချမ်းသာအတွက် လှည့်လည် သွားလာ ကြကုန်။ နှစ်ယောက်တွဲ၍ မသွားကြကုန်လင့် ...

ဟူ၍ မှာလေသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဥရဝေလ အရပ်ရှိ ကဿပ ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးကို တရားပြခဲ့ပေ၏။ ထိုသူများကား မီး (နတ်) ကို ကိုးကွယ်နေကြသူများပေတည်း။ ယခုမူ ဗုဒ္ဓ၏တရားကို နာကြရ၍ ဗုဒ္ဓ၏သာဝက ဖြစ်လာကြပေသည်။ ထိုနောက် ဗုဒ္ဓသည် (မဂဓတိုင်း) ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းက ပင့်ဖိတ်ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ရဟန်း သာဝကများနှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွခဲ့ပြန်လေသည်။ ဗိမ္ဗိသာရ

မင်းလည်း ဗုဒ္ဓ၏ ဥပသကာအဖြစ် ခံယူကာ ဝေဠုဝန် (ဝါးတော) ကျောင်းကို လှူခဲ့လေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၌ ဂေါတမဗုဒ္ဓ သီတင်းသုံးနေသည့်အတွင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အဖြစ်တစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုတစ်ခုမှာ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတအမည်ရှိသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓထံတွင် ရဟန်းပြုလာကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် နောင်အခါတွင် အရဟတ္တမဂ် ဆိုက်၍ ဗုဒ္ဓ၏ လက်ယာရံ သာဝကနှင့် လက်ဝဲရံ သာဝကများ ဖြစ်လာကြသည်။ ဗုဒ္ဓထံမှောက်သို့ ထိုသူများ ရောက်လာပုံမှာမူ ဤသို့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးသည် မူလက သိဇ္ဇည်းဆရာထံတွင် ရဟန်းပြုခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သိဇ္ဇည်းဆရာ၏ တရားကို သူတို့ အားမရ။ မကျေနပ်။ တရားမှန်ကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုကာလအတွင်း တစ်နေ့ နံနက်အချိန်အခါ၌ ရှင်အဿဇီသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ပေ၏။ ဥပတိဿသည်လည်း ရှင်အဿဇီ၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အမူအရာကို မြင်မိလေသည်။ မြင်မိ၍ စုံစမ်းလေသည်။ ထိုအခါ ရှင်အဿဇီသည် ဗုဒ္ဓ၏သာဝကဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးကာ ဗုဒ္ဓ၏တရားကိုလည်း တိုတိုရှင်းရှင်း ဟောပြုလေသည်။ ထိုတရားကား အခြားမဟုတ်။

ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပ ဘဝါ

တေသံ ဟေတုံ တထာဂတော အာဟ။

တေသဉ္စ ယောနိရောဓေ

ဧဝံဝါဒီ မဟာသမဏော

(အကြင်တရားတို့သည် အကြောင်းလျှင် အမွန် ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့၏ အကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုချုပ်ခြင်းကိုလည်း မြတ်သော ရဟန်းကြီးသည် ဤသို့ အယူရှိ၏)

ဟူသော သစ္စာလေးပါး တရားပေတည်း။ ဥပတိဿလည်း ရင့်ကျက်သောဉာဏ် ရှိပြီးဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်းပင် အကျွတ်တရား ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤအတိုင်း မနေ။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကောလိတအား မိမိ နာခဲ့သော တရားကို ဝေငှလေသည်။ ကောလိတသည်လည်း အကျွတ်တရား

ရပြန်သည်။ မကြာမီ ထိုသူနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓထံမှောက်သို့ ရောက်ခဲ့၍ ဥပတိဿက ရှင်သာရိပုတ္တရာဘွဲ့ဖြင့် ကောလိတက ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဘွဲ့ဖြင့် သာဝကအဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုရားအဖြစ်သို့ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၈ လခန့် ရှိလေပြီ။ ကပိလဝတ်မှ ခွာခဲ့သည်မှာလည်း ၆ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ဗုဒ္ဓ၏ဖခမည်း သုဒ္ဓေါဒန ရာဇာဏလည်း သားဘုရားကို ဖူးလိုလှ၍ အခါခါပင် လူလွတ်၍ ပင့်နေခဲ့သည်။ အခါကား သင့်ပေစွ။

တပေါင်းလရာသီ အလွန် သာယာသည့်အခါ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်မှ သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဗုဒ္ဓသည် ကပိလဝတ်သို့ ခရီးလှည့်ခဲ့ရာ သုဒ္ဓေါဒနရာဇာနှင့် ဆွေးမျိုးအများကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြန်တော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်လည်း နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဖခမည်းတော်ဖြစ်သူ သုဒ္ဓေါဒနရာဇာက ဗုဒ္ဓကို ဆီးကြိုဝတ်ပြုပါသော်လည်း ယသောဓရာက ဆီးမကြို။ ယသောဓရာကို ဆွေးမျိုးနှင့် အထိန်းအယများက ဝိုင်းဝန်း လျှောက်တင်ကြပါ၏။

ယသောဓရာက မိမိ၏ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြုပါလျှင် မိမိထံသို့ ဗုဒ္ဓ ကြွပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ ရှိခိုးတော့မည် ဟူ၍သာ ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။ ဤသည် သုမိတ္တာဘဝမှ စ၍ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာနှင့်အတူ မိမိ ပါရမီဖြည့်ခဲ့သည်ကို သတိရစေချင်သော သဘောပင်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ယသောဓရာ၏သဘောကို သိမြင်လေသည်။ ယသောဓရာကို စိတ်မပင်ပန်းစေချင်။ ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ၂ ပါး ခြံရံစေပြီးလျှင် ...

ယသောဓရာ မင်းသမီးကို အလိုရှိတိုင်း ရှိခိုးစေ၊ တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မဆိုလင့်။

ဟု မိန့်မြွက်၍ ယသောဓရာ၏အဆောင်သို့ ကြွလေသည်။ ယသောဓရာသည်လည်း ဗုဒ္ဓကို အဆောင်ဝတွင် မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သလွန်မှ ရုတ်ခြည်း ထ၍ ဗုဒ္ဓရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်လေသည်။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓ၏ ခြေမျက်စိကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ခြေဖမိုးကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်၍ အထပ်ထပ် ရှိခိုးလေသည်။

ကြည်မောစရာ ရှုခင်းပါပေ။ ထိုရှုခင်းကို ဖြည့်စွက်လိုက်သည်မှာ ကား သုဒ္ဓေါဒနရာဇာ၏ လျှောက်ထားချက်နှင့် ဗုဒ္ဓ၏စကား ဖြစ်လေသည်။ သုဒ္ဓေါဒနရာဇာက လျှောက်ထားသည်မှာ -

အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်တော်မူပြီဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏သမီး ယသော ဓရာသည် ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းအဝတ်ကိုသာ ဝတ်ပေသည်။

အရှင်ဘုရားတို့သည် တစ်ထပ်သာစားသည်ဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သမီးလည်း တစ်ထပ်သာ စားလေသည်။

အရှင်ဘုရားတို့သည် မြတ်သော အခင်းနေရာကို ပယ်တော်မူသည်ဟု ကြားသည့်နေ့မှ စ၍ နိမ့်သော ညောင်စောင်းငယ်၌သာ အိပ်ပေသည်။

အရှင်ဘုရားတို့သည် ပန်းနံ့သာတို့၌ တပ်မက်မောခြင်း မရှိဟု ကြားသည့်နေ့မှစ၍ ပန်းနံ့သာတို့၌ တပ်မက်ခြင်း ကင်းပေသည်။ မိမိ ဆွေမျိုးတို့သည် စောင်မ လုပ်ကျွေး မွေးမြူအံ့ဟု သတင်းစကား ကြားလာသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ ပြန်၍ မကြည့်ပေ။ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သမီးသည် စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းလေသည်။

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓကလည်း ယသောဓရာ မင်းသမီးသည် ယခုဘဝမှသာလျှင် အကြင်လင်သားအပေါ် စောင့်စည်း မေတ္တာထားသည် မဟုတ်။ ရှေး စန္ဒကိန္နရီ ဖြစ်ခဲ့စဉ်က လင်ယောက်ျားဖြစ်သော (ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ) စန္ဒကိန္နရာသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မြားဒဏ်ကို ခံခဲ့ရ၍ စန္ဒကိန္နရီမှာလည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အဓမ္မ ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ၌ စန္ဒကိန္နရီက ဗြဟ္မဒတ်ကို တွန်းလှန်၊ နတ်ဒေဝါများကိုလည်း တိုင်တည်ကာ သစ္စာစောင့်ထိန်းခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။

ကပိလဝတ်သို့ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပြန်ရောက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ သုဒ္ဓေါဒနရာဇာ အမှူးရှိသော မင်းဆွေမျိုးရိုးတစ်တွေလည်း တစ်စတစ်စ အကျွတ်တရား ရကြသည်။ အချို့မှာ ကပိလဝတ်၌ပင် တရားရကြသည်။ အချို့မှာမူ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဗုဒ္ဓအပြန်၊ ခရီးအကြား၌ နားနေစဉ် လိုက်လာဖူးမြော်၍ တရားရကြလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးတွင် (ညီတော်) ရှင်အာနန္ဒာ၊ (ညီတော် ယောက်ဖတော်) ရှင်ဒေဝဒတ်၊ ရှင်အနုရုဒ္ဓါ စသူ

များ ပါလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်၍ ရဟန်းဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအထဲမှာ သားဖြစ်သူ ရာဟုလာမူ ငယ်သေးသဖြင့် ရှင်သာမဏေသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဖန် ဗုဒ္ဓ၏ သံဃာ့ဘောင်သို့ ဝင်လာသူများမှာ မင်းမျိုးမင်းဆွေများသာ မဟုတ်သေး။ ဥပါလိကဲ့သို့ ဆတ္တာသည်လည်း ပါခဲ့လေသည်။ ဤသည် သဘာဝကျ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အမျိုးဇာတ် ခွဲခြားမှု အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဗုဒ္ဓ၏တရားကို ကျင့်သုံးလို၍ ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံသူ မှန်သမျှ၊ ဗုဒ္ဓ၏တရားကို ကျင့်သုံးလို၍ အနှောင်အဖွဲ့မရှိသူ မှန်သမျှသည် သံဃာ့ဘောင်သို့ ဝင်နိုင်လေသည် သာဖြစ်သည်။ သံဃာ့ဘောင်သို့ အမျိုးသမီးများ ဝင်လာခဲ့ချိန်မှာမူ ဒုတိယတစ်ဆင့်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယတစ်ဆင့်ဟု ဆိုရသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည် ဒုတိယအကြိမ် ကပိလဝတ် မင်းနေပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးမှ ခွင့်ပြုသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်ကား ဗုဒ္ဓဘုရားဖြစ်၍ ၅ ဝါအရတွင် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် သုဒ္ဓေါဒနရာဇာ ကွယ်လွန်သည်ကို ကပိလဝတ်သို့ ကြွလာ၍ ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် (ဝဇ္ဇီတိုင်းနိုင်ငံ၊ ဝေသာလီ မင်းနေပြည်သို့ အပြန်တွင်) မိထွေးတော် ဂေါတမိ အမှူးပြုသော အမျိုးသမီးများက ဘိက္ခုနီပြုခွင့် တောင်း၍ ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ ယောက်ျားများနည်းတူ၊ မိန်းမများ ရဟန်းပြုနိုင်သော အခွင့်အရေးသည် ဤအခါမှပင် စခဲ့ပေတော့သည်။

စပ်မိ၍ ဆိုရလျှင် ကပိလဝတ် မင်းနေပြည်သို့ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပြန်သည့်အချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းတွင်၊ မင်းစိုးရာဇာတွေ အချင်းချင်း၊ လယ်သမား အချင်းချင်း ဖြစ်နေသော ပဋိပက္ခကိုလည်း (ဗုဒ္ဓသည်) ဖြေရှင်းပေးခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ သက္ကနိင်္ဂနှင့် ကောလိယနိင်္ဂအကြားတွင် ရောဟိဏီ ဖြစ်သည် ရှိ၏။ ထိုမြစ်ရေကို ၂ နိင်္ဂရီ၊ လယ်ယာများတွင် သုံးစွဲရိုး ရှိလေသည်။ ပဋိပက္ခဖြစ်သော နှစ်တွင်မူ ထိုမြစ်ရေသည် ၂ နိင်္ဂရီ လယ်ယာများအတွက် မလုံမလောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ နှစ်ဖက် (မင်းစိုးရာဇာများ၏ လက်အောက်ခံ) လယ်သမားများသည် သူ့ဘက် အရင်သုံးမည်၊ ငါ့ဘက် အရင်သုံးမည် စသည်ဖြင့် အငြင်းပွားကြလေသည်။

အငြင်းပွားမှုသည် ပြေလည်သွားခြင်း မရှိ။ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာ ပြီးလျှင် နှစ်ဖက်သောအုပ်ချုပ်သူ မင်းစိုးရာဇာများဆီအထိ တက်လာခဲ့ လေသည်။ နှစ်ဖက် စစ်ထိုးကြမည့် နိမိတ်တွေ ပေါ်လာတော့သည်။ သက္ကနှင့် ကောလိယ ၂ ဘက်နိုင်ငံရှိ စစ်ထိုးကြမည့်သူများသည်လည်း အပေါ်ပိုင်းတွင် ခတ္တိယ မင်းမျိုးတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေသာ ဖြစ်ကြသည်။ အောက်ပိုင်းတွင် လယ်သမား အချင်းချင်း ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဗုဒ္ဓသည် မြစ်ကမ်းဘေးသို့ ကြွလာ၍ စစ်ထိုးကြမည့် အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းလေသည်။ အကြောင်းရင်းကို အထက်ပိုင်းက သေသေချာချာ မသိ။ ထိုတစ်ဆင့် အပိုင်းကို မေးမြန်းပြန်သည်။ မသိ။ မသိ၍ တစ်ဆင့်စီ အောက်သို့ မေးမြန်းလေတော့မှ ရေကိစ္စကြောင့်ဟူ၍ သိရလေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုသော် ရေ၏တန်ဖိုး အဘယ်မျှရှိပါသနည်း။ လူ (မင်း) တို့၏ အသက်တန်ဖိုးကား အဘယ်မျှ ရှိပါသနည်း။ ဗုဒ္ဓသည် ပုစ္ဆာထုတ်လေသည်။ မဆိုစလောက် ရေအတွက်မျှဖြင့် လူအသက် အဆုံး ရှုံးခံရ၍ မလျော်သည်ကို နှစ်ဖက်စလုံး သဘောပေါက်ကြလေသည်။ ပဋိပက္ခလည်း ပြေလည်သွားတော့သည်။

သတ္တဝါတို့အပေါ် ထားရှိသော ဗုဒ္ဓ၏ မဟာကရုဏာတော်ကား ကြီးပါပေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ စောစောထ၍ ကျွတ် ထိုက်သူများကို ဉာဏ်တော်ဖြန့်၍ ကြည့်တတ်၏။ မိုးသောက်သည့်အခါ တစ်ပါးတည်းသော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံ၍သော်လည်း ကောင်း ရပ်ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်လေသည်။ သို့ဆွမ်းခံဝင်ရင်း ကြံကြိုက်သလို ဆွမ်းဒကာ ဒါယိကာမတို့ကို တရားဟောတတ်လေသည်။ ကျောင်းပြန်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည့်နောက်ကား ရဟန်းများကို ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးတတ်၊ တရားဟောတတ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ခေတ္တ ကျိန်းစက်ပါ၏။ နေလွဲအချိန် ၌သော် ကျောင်းသို့လာကြသော ပရိသတ်ကို တရားဟောပြန်၏။

ထိုသူများ ပြန်သွားသည့်အခါ၊ ရေ သုံးသပ်တော်မူ၍၊ ခဏမျှ တစ်ပါးတည်း နေသည်။ နေဝင်ချိန်တွင် ရဟန်းများ ရောက်လာပြန်၍ ဗုဒ္ဓသည် အချို့ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းပေး၊ အချို့ကို တရားဟောပြန်သည်။ ည ၁၀ နာရီကျော် လူခြေတိတ်ချိန်ကား နတ်ဒေဝါများအဖို့ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသူများကား ဗုဒ္ဓကို ပြဿနာ အရပ်ရပ် မေးလျှောက်တတ်လေ

သည်။ ပြဿနာဖြေပြီးသည့်အခါ နာရီပြန် ၂ ချက်ခန့် ရှိလေပြီ။ ထိုအခါ မိုးသောက်ယံကို ၃ ပိုင်းခွဲ၍ ပထမ မိုးသောက်ယံတွင် ဗုဒ္ဓသည် အညောင်းဆန့် လမ်းလျှောက်လေသည်။ ဒုတိယ မိုးသောက်ယံတွင် ကျိန်းစက်လေသည်။ တတိယ မိုးသောက်ယံတွင် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါများကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှု ရှာဖွေသည်။

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓသည် တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် ကျိန်းစက်နားနေချိန် အနည်းငယ်မှအပ၊ သတ္တဝါတို့ကို တရားဟော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးနှင့်သာ ရှိလေတော့သည်။ ထိုအခါ၌လည်း ထိုသူတို့ နားလည်လွယ်ရအောင် ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားသုံး၊ မင်းစိုးရာဇာသုံး၊ သက္ကတ ဘာသာဖြင့် မပြော။ သက္ကတမှ ဆင်းသက်၍ အရပ်သုံးဖြစ်သော (ပါကတ ဘာသာကွဲ) မဂဓ ဘာသာဖြင့်သာ ပြောလေသည်။ ရဟန်းများကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ စကားဖြင့်သာ တရားပြန်ဟောရန် မှာလေသည်။

ရံဖန်ရံခါ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားကျ၊ စကားသွားကို လိုက်၍ ပြောတတ်လေသည်။ ဤအတွက် ကသိဘာရဒ္ဒါမည်သော ပုဏ္ဏားနှင့် ဟောပြောပုံကို ကြည့်လေ။ တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် လယ်သမား ကသိဘာရဒ္ဒါမည်သော ပုဏ္ဏားထံ ဆွမ်းရပ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ နွားတို့ မှာ ထွန်တုံး ထမ်းပိုးတပ်လျက် ရှိနေပြီ။ ကသိဘာရဒ္ဒါသည် ဗုဒ္ဓကို အလုပ်မလုပ်သူဟူ၍ ထင်ဟန်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကဲ့သို့ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုး စားသောက်ရန်ပြောလေသည်။ ထိုစကားကို ဗုဒ္ဓက မိမိလည်း ထွန်ယက် စိုက်ပျိုး စားသောက်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။ ကသိဘာရဒ္ဒါက ဘဝင်မကျ။ ဘဝင်မကျ၍ ...

သင်သည် လယ်ထွန်ယောက်ျား (လယ်သမား) ဟူ၍ ဝန်ခံဘိ၏။ သင်၏လယ်ထွန်မှုကို ငါတို့မမြင်ရ။ သင်၏ လယ်ထွန်မှုကို ငါတို့ သိနိုင်လောက်သော နည်းဖြင့် သင် ဖြေဆိုပါလေ။ ဟု ထပ်မေးလေသည်။

ထိုအမေးကို ဗုဒ္ဓပြန်၍ ဖြေဆိုသည်မှာကား အောက်ပါအတိုင်းပင်။ ငါ၏ သဒ္ဓါတရားသည် မျိုးစေ့မည်၏။ ငါ၏ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းမှုသည် မိုးရွာခြင်း မည်၏။ ငါ၏ပညာသည် ထမ်းပိုးနှင့် ထွန်တုံး မည်၏။ ငါ၏ (မကောင်းမှုမှ) ရှက်ကြောက်မှုသည်

mgyoe.com

ထွန်တံ မည်၏။ (ငါ၏) စိန်သည် ကြိုးလွန် မည်၏။ ငါ၏ 'အောက်မေ့မှု' သတိသည် ထွန်သွားနှင့် နှင်တံ မည်၏။ သင်သည် လယ်ကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ငါသည်လည်း ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်၏။ နှုတ်ကို စောင့်ရှောက်၏။ အာဟာရ၌လည်း အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်စေရန် စောင့်ရှောက်၏။ ဝမ်း၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိရန် စောင့်ရှောက်၏။ မှန်သောစကားဖြင့် (ချွတ်ယွင်းသော စကားတို့ ဟူသော ပေါင်းမြက်ကို) ဖြတ်တောက် နုတ်ပယ်၏။ နိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်မှုဟူသော ငါ၏ အရဟတ္တဖိုလ်သည် ပြုလုပ်ဖွယ် အားလုံးမှ လွတ်မြောက်တော့၏။ ငါ၏ ဝီရိယသည် ဝန်ကို ဆောင်သော နွားမည်၏။ အကြင် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ။ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုဆောင်လျက် မဆုတ်မနစ် သွား၏။ (ပုဏ္ဏား) ဤသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဤလယ်ထွန်ခြင်းကို (ငါသည်) ထွန်အပ်ပြီ။ (ငါ၏) ထိုလယ်ထွန်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ဟူသော အသီးအနှံ ရှိ၏။ ထိုလယ်ထွန်ခြင်းကို ထွန်ပြီးသောကြောင့် ဆင်းရဲအားလုံးမှ လွတ်၏။

ရံဖန်ရံခါ တရားဟောရုံသာမက အခါအခွင့်ကို လိုက်၍ တန်ခိုးအာနုဘော်ပင် ပြတန် ပြရပေသေးသည်။ ထို့အတူ အများ သဘောပေါက်အောင် ကိုယ်တော်တိုင် မျက်မြင် နမူနာပြုရသည့်အခါလည်း ရှိလေသည်။

သာဓက ဆောင်ရမည်ဆိုသော် (ကောသလတိုင်း) သာဝတ္ထိပြည်၊ သရက်ဖြူပင်ရင်းတွင် ဗုဒ္ဓသည် အယူမှားသူ တိတ္ထိတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြခဲ့ရလေသည်။ ထိုကာလသည် ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ၆ နှစ်အကြာ ကာလပေတည်း။ ဖြစ်ပုံမှာ မိမိတို့သာ ဘုရားအစစ် ဖြစ်လေဟန်၊ မိမိတို့သာ တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိလေဟန်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓမှာ ဘုရား မဟုတ်လေဟန်ဖြင့် တိတ္ထိတို့သည် လူသူထဲတွင် ဝါဒဖြန့်လျက် ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသူအများ သင်္ကာကင်းရလေအောင် ကိုယ်အထက်အောက်၌ မီးအလျှံဖြစ်စေ၍ လည်းကောင်း၊ ရေအလျှံဖြစ်စေ၍လည်းကောင်း၊ ယမိုက်ပြာဋိဟာ ပြခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် မယ်တော် မိနတ်သားရှိရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင် ဝါကပ်၍ သီတင်းကျွတ်သော် လူ့ပြည် သင်္ကာနဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းလေသည်ဟု စာများတွင်

ကိုယ်တိုင် မျက်မြင် နမူနာပြုခဲ့ပုံကို ဆိုရဦးမည်။ နေရာကား သာဝတ္ထိပြည်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည် ကျောင်းတစ်ဝိုက် လှည့်လည် ကြည့်ရှုရင်း တိဿ မထေရ်၏ အဖြစ်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုမထေရ်၏ကိုယ်တွင် အိုင်းအမာတို့ ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအိုင်းအမာတို့သည်လည်း ကြီးထွားလာပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အပေါက် အပေါက် ဖြစ်ကုန်သည်။ ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်သော အဝတ်သင်္ကန်းတို့သည်လည်း ပြည်သွေးတို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်း အကျကျ ရှိခဲ့၍ ရွံစရာအတိ ဖြစ်လေသည်။ တပည့်သားတို့မှာ ကြည့်ရှု သုတ်သင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့။ တိဿမထေရ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ညောင်စောင်း၌ လဲလျောင်းနေရ၏။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသော ဗုဒ္ဓသည် ကိုယ်တော်တိုင် ရေနွေး တည်လေသည်။ ထိုအခါမှ ရဟန်းတို့လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ တိဿမထေရ်ကို ဗုဒ္ဓနှင့်အတူ ပွေ့ချီကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် တိဿမထေရ်ကို ရေနွေးချိုးပေးလေသည်။ ထို့နောက် တိဿ မထေရ်၏ အဝတ်တွေကိုလည်း လျှော်စေ၊ လှန်းစေ၊ ခြောက်သွေ့စေလေသည်။ တိဿမထေရ် ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ပြန်လည်၍ လဲလျောင်းပြီးသည့်အခါသော်ကား (ဗုဒ္ဓသည်) တရားဟောလေသည်။ တရား၏အဆုံးတွင် တိဿမထေရ်သည် ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို တရားလည်း ဟော၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း နမူနာပြုလေသည်။ တရားမှာမူ လောက၏မမြဲခြင်း သဘောကို သိမြင်၍၊ ငါသူခွဲခြားသော အတ္တစွဲပျောက်၍၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရစေရန် ရည်ရွယ်သည်လည်း ရှိ၏။ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် လောကီချမ်းသာ ရရန်လည်း ပါလေသည်။

အထူးသဖြင့်ကား သံဃာ့အဖွဲ့ကို မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အတွက် ရည်စူး ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာသည် ရိုးရိုး လူဝတ်ကြောင်ထက် အကျင့်သိက္ခာ စောင့်ထိန်းရသည်မှာ များပြား၏။ ရဟန်းဘောင်ဆိုသည် သာမဏေဘဝကို ကျော်လွန်၍ အသက် ၂၀ စဉ်းစား ချိန်ဆနိုင်သော အရွယ်ရောက်မှ ဝင်နိုင်လေသည်။ မေထုန် မပြုရ။ သူတစ်ပါး မပေးသော ပစ္စည်းကို မယူရ။ လူသတ္တဝါ အသက်ကို

m g y o e . c o m SAMSA E BOOK
တမင်တကာ မသတ်ရ။ ဈာန်မဂ်ဖိုရလေယောင် မဆောင်ရ။ ဤကံကြီး
၄ ပါးတွင် တစ်ပါးပါးကို ကျူးလွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဟန်းအဖြစ်
မှ လျှောကျလေတော့သည်။

တစ်ဖန် ရဟန်းဆိုသည် တဏှာလောဘ ကင်းရမည်ဖြစ်ရာ တိစိ
ဝရိတ် သင်္ကန်း ၃ ထည်၊ သပိတ်၊ သင်တုန်းဓား၊ ခါးပန်းကြိုး၊ အပ်၊
ရေစစ်ဟူသော ပစ္စည်း ၈ မျိုးသာ ပုဂ္ဂလိက သုံးနိုင်လေသည်။ သင်္ကန်းတွင်
လည်း (စွန့်ပစ်ထားသော) ပုံသကူသင်္ကန်း ဝတ်ရုံစေရန် ဗုဒ္ဓက လိုလား၏။
သို့သော်လည်း လှူသူရှိက ပိုးသင်္ကန်း၊ သက္ကလတ်သင်္ကန်း စသည်ကို
ဝတ်ရုံခွင့် ပြုပါလေသည်။ ဆွမ်းခံ၍ စားစေရန် ဗုဒ္ဓက တိုက်တွန်း၏။
သို့သော်လည်း ပင့်ဖိတ်သောဆွမ်း၊ စာရေးတံမဲချ၍ လှူသောဆွမ်းတို့ကို
ဘုဉ်းပေးခွင့် ပြုပါလေသည်။ တောတောင် သစ်ပင်ရင်း၌ နေစေရန်
လည်းကောင်း၊ နွားကျင်ငယ်ရေကို ဆေးအဖြစ် မှီဝဲစေရန်လည်းကောင်း
ဗုဒ္ဓက ပြဋ္ဌာန်း၏။ သို့သော်လည်း (လှူသော) ကျောင်းဝိဟာရ၊ ဂူလိုဏ်၊
ပြာသာဒ်တို့ကို သုံးခွင့်ပြုပါလေသည်။ ထို့အတူ ဆီဦး၊ ထောပတ်၊
တင်လဲတို့ကိုလည်း ဆေးအဖြစ် မှီဝဲခွင့်ပြုပါလေသည်။ ရွှေငွေတို့နှင့်
စပ်၍မူ ခြင်းချက်ဟူ၍ မပေး။ မကိုင်ရန်၊ မသုံးရန် တားမြစ်လေသည်။

မှန်မှန်ဆောင်ရွက်ရသည်မှာ ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ ဝါကပ်ခြင်း၊ ပဝါရဏာ
ပြုခြင်း စသော သံဃာ့ကံ ဖြစ်လေသည်။ တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ
အာဝါသ တစ်ခုတည်းနေ ရဟန်းစုံစုံညီညီ တက်ရောက်၍ သိက္ခာပုဒ်
များကို နာကြား အကျင့်ဖြူစင်စေခြင်းသည် ဥပုသ်ပြုခြင်း ဖြစ်လေသည်။
မိုး ၃ လအတွင်း ခရီးမသွားဘဲ ကျောင်းရိပ်ခို၍ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် အား
ထုတ်မှုသည် ဝါကပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သီတင်းဝါလ ကျွတ်သည့်အခါ
ရဟန်းသံဃာအချင်းချင်း အပြစ်ရှိက ပြောကြားရန်၊ ဆုံးမရန် ဖိတ်ကြား၍
အပြစ်ရှိက စစ်မေး ဝန်ခံခြင်းသည် ပဝါရဏာပြုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထူးသိမှတ်စရာတစ်ခု ရှိလေသည်။ ဝိနည်းသိက္ခာနှင့် စပ်၍
သော်လည်းကောင်း၊ တရားတော်နှင့် စပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဝိဝါဒ
ရှိလာပါက (သဘောရိုးနှင့်) ဝိဝါဒရှိလာသူ ရဟန်းကို သံဃာအဖွဲ့မှ
တစ်ဖက်သတ် ပယ်ထုတ်ခြင်း မပြုလေ။ သံဃာများရှေ့ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်၍
ပြေစေရလေသည်။ ဤသည် သဘာဝကျ၏။ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းတွင်

mgyoe.com

ဝါစဉ်အလိုက် သံဃာအချင်းချင်း ရိုသေလေးစားမှု ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးတည်းပိုင် အာဏာသုံးစွဲရိုး မရှိရလေ။ တစ်ဖက်သတ် ချုပ်ချယ်မှု မရှိရလေ။ ထိုကဲ့သို့ မရှိမှလည်း ရဟန်းသည် ကိုယ်ပိုင် အားထုတ်မှု၊ ကိုယ်ပိုင်အမြင်ဖြင့် တစ်မင်္ဂတစ်ဖိုလ်သို့ တက်ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည်၊ (သမာဓိနှင့် ပညာဝိပဿနာ၏ အထောက်အပံ့ အဖြစ်) ထိုသိက္ခာပုဒ်များကို ရဟန်းများကို လိုက်နာစေရန် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူအများအတွက်ကောဟူ၍ မေးစရာရှိပါ၏။ ဗုဒ္ဓသည် လူ့ဘောင်၊ လူ့လောကကိုလည်း လျစ်လျူမရှုခဲ့ပါလေ။ ဗုဒ္ဓသည် ရဟန်း အတွက်သာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ချထားခဲ့သည် မဟုတ်။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ သာယာရေးကိုလည်း အာရုံထားလေသည်။ (ဝဇ္ဇီတိုင်းမှာကဲ့သို့) အုပ်ချုပ် သူများ အညီအညွတ်၊ အမြဲတစေ တိုင်ပင်စည်းဝေး ဆုံးဖြတ်ကြစေရန် လိုလားတော်မူလေသည်။

အုပ်ချုပ်သူ အစိုးရက တောင်သူလယ်သမားတို့အား မျိုးနှင့် ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ခြင်း၊ ကုန်သွယ်သူတို့အား အရင်းအနှီး ထောက်ပံ့ခြင်း၊ မင်းမှု ထမ်းတို့အား လခ လုံလုံလောက်လောက် ပေးခြင်းသည် ပြည်သူပြည်သား တွေ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြ၍ ရင်ခွင်၌ ကလေးတို့အား ကခုန်စေပြီးလျှင် အိမ်တံခါးကိုမျှ မပိတ်ကြတော့ဘဲ နေထိုင်နိုင်သော နည်းလမ်းဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြတတ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓသည် နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးမှ တစ်ဖန်၊ အိမ်သားစု အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး၊ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးကိုလည်း ပြေပြစ် ဖို့ ရှေးရှုလေသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘသည် သားသမီးများကို ပညာသင်ပေး၊ အိမ်ထောင်ချပေးရသည့် နည်းတူ၊ သားသမီးကလည်း အိုကြီးအိုမ မိဘကို ကျွေးမွေးပြုစုရန် တာဝန်ရှိလေသည်။ အိမ်သူမယားသည် လင်ယောက်ျား ကို ရိုသေကျိုးနွံ၍ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းရသည့်နည်းတူ၊ လင်ယောက်ျား ကလည်း အိမ်သူမယားကို တန်းတူညီမျှထား၍ ပေါင်းသင်းရန် တာဝန် ရှိလေသည်။

ဤနေရာတွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓက (ကောသလတိုင်း) သာဝတ္ထိပြည်ရှင် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးအား ပြောပြပုံကို ကိုးကားရဦးမည်။ ထိုခေတ် အခါ၌ မိန်းမတို့၏ အဆင့်အတန်း၊ အခွင့်အရေးသည် ယောက်ျားတို့နှင့်

စာသော် နိမ့်ကျ ကျဉ်းမြောင်းလေသည်။ ကောသလမင်း ကိုယ်တိုင်က မိဖုရား မလ္လိကာတွင် သမီးမွေးဖွားသည်ဟု ကြားရ၍ နှလုံးမသာ ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက ...

လူတို့ကို အစိုးရသော မင်း၊ (သမီးတော်ကို) ကျွေးမွေးသုတ်သင် လော့။ ပညာရှိသော၊ အကျင့်သိက္ခာရှိသော၊ ယောက္ခမကို နတ် ကဲ့သို့ ရိုသေသော၊ လင်ကို လုပ်ကျွေးသော၊ အချို့သော၊ မိန်းမသည် လည်း မြတ်၏။

ဟူ၍ ဆုံးမခဲ့ရလေသည်။

ပြန်ဆက်ပါဦးအံ့။ အလုပ်သမားနှင့် အလုပ်ရှင် ဆက်ဆံရေးတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးစားမှုကို ဗုဒ္ဓ အခြေခံထားပုံကို တွေ့ပေလိမ့်ဦးမည်။ အလုပ်သမားသည် အလုပ်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရသည့်နည်းတူ အလုပ်ရှင်ကလည်း အလုပ်သမားနှင့် လျော်ရာကိုသာ လုပ်စေရန်၊ ထိုက် ထိုက်တန်တန် ကျွေးမွေးရန်၊ ဖျားနာက ဆေးဝါးကုသရန် လမ်းညွှန်ထား လေသည်။

တစ်ဖန်၊ တစ်ဦးချင်း ကျင့်ဝတ်ကို ဆိုရပြန်သော် လူဝတ်ကြောင် ရိုးရိုးအဖို့ သူ့အသက် မသတ်ရ။ သူ မပေးသော ပစ္စည်းကို မယူရ။ ကာမ ဂုဏ်အရာ၌ မှားယွင်းမှု မရှိရ။ မုသား မပြောရ။ သေရည်သေရက်ကို မသောက်ရဟူသော ကျင့်ဝတ်ရှိလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တက်ပြန်မည် ဆိုလျှင်ကား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားကို သိမြင်၍ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ဆိုက်အောင် ကြိုးပမ်းနိုင်လေသည်။

ဤသို့ လောကအကျိုး၊ ရဟန်းရှင်လူ အကျိုးကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဆောင်ရွက်ဟောပြောခဲ့သည်မှာ ၃၅ နှစ်အရွယ်မှ သက်တော် ၈၀ အထိ ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် မိုးလအကုန် ဝါလ သီတင်းကျွတ်သည့်အခါ အရပ်ရပ် ခရီးလှည့်လည်၍ ဟောပြောတတ်လေသည်။ ဝါတွင်း၌ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလှူသော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၊ သာဝတ္ထိ ပြည်ရှိ အနာထပိဏ်သူဌေး လှူသော ဇေတဝန်ကျောင်းနှင့် ဝိသာခါ သူဌေးကတော် လှူသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၊ ကပိလဝတ်ပြည်ရှိ မင်းမျိုးတွေ လှူသော နိဂြောဓာရုံကျောင်း၊ ကောသမ္မိပြည်ရှိ ယောသိတ သူဌေး လှူသော ယောသိတာရုံကျောင်း စသော ကျောင်းဝိဟာရ အများတွင်

သီတင်းသုံး တရားဟောတတ်လေသည်။

ရံဖန်ရံခါလည်း မင်းနေပြည်ရှိ ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့မှ ခွာ၍ ပါလိလေယျ တောကဲ့သို့ နေရာမျိုးတွင် ဝါကပ်တတ်လေသည်။ ထိုနေရာမျိုးတွင် ဝါကပ်၊ သီတင်းသုံးခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းသည် ရဟန်းတို့ကို သတိတရား ရစေချင်၍လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလို၍လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ ကောသမ္မိပြည် ဘောသိတာရုံကျောင်းနေ ရဟန်းများသည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နှင့် စပ်၍ ငြင်းခုံမစဲ ရှိနေလေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် တရားပြ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးပုံပြင် သာဓကဆောင်၏။ ရဟန်းများက နားမထောင်။ ထိုအခါ ရဟန်းများကို ယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောပေါက်အောင် ကျောင်းမှ ခေတ္တ ခွာကာ ထိုတော၌ ဝါဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝါဆို သီတင်းသုံးနေစဉ်အတွင်း ဆင်အုပ်စုမှ ခေတ္တ ခွာ၍ တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့သော ဆင်တစ်ကောင်က ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ရှိသော မျောက်ငယ်တစ်ကောင်ကလည်း ပျားအုံကို ဆက်ကပ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း စာများတွင် ပါလေသည်။

* * *

ယခုအခါကား ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် သက်တော် ၈၀ နား ကပ်နေလေပြီ။ ရဟန်းသာဝကများ၊ ဥပသကာ၊ ဥပါသိကာများလည်း တိုးပွားလာခဲ့ပြီ။ သာသနာလည်း ပျံ့နှံ့လာခဲ့ပြီ။ ဤတွင် သာသနာကို အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သော ရှင်ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ပြောရန် လိုပေသေးသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးရှိခဲ့၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားဖြစ်သူ အဇာတသတ် မင်းသားအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းလေသည်။ မိမိ၏ အစွမ်း၊ မိမိ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကိုလည်း အထင်ကြီးစေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗုဒ္ဓသည် အသက်ကြီးပါပြီ။ သံဃာများကို မိမိထံ လွှဲပြောင်းပေးပါ။ မိမိ သံဃာ့ဝန် ထမ်းဆောင်လိုပါသည်ဟု လျှောက်လေသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ လျှောက်ထားချက်ကား ဗုဒ္ဓအဖို့ လက်ခံရန် မဖြစ်နိုင်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် လောဘ မာန ဖိစီးသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သံဃာတို့မှာ ဗုဒ္ဓကို အကြောင်းပြု၍ သာသနာ့ဘောင်

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK
တွင် နေခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေလော။ ဗုဒ္ဓသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊
အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုပင် သံဃာ့ဝန် မပေးခဲ့။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏ ငြင်းဆိုမှုကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် အဇာတသတ်မင်းသားကို သွေးဆောင်၍ ဖခမည်း ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကို သတ်စေလေသည်။ မင်းအဖြစ်လည်း ယူစေလေသည်။ တစ်ဖန်
အဇာတသတ်မင်း၏ ဆင်ဖြစ်သော နာဠာဂီရိ ဆင်ကို အရက်တိုက်၍
ဗုဒ္ဓ ဆွမ်းခံ အလာတွင် သတ်စေအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။ ဆင်ကား
ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် မသတ်ခဲ့။ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကိုသာ နာယူ
ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ကား (ရှင်ဒေဝဒတ်က) ရဟန်းများ အသက်ထက်
ဆုံး ပုံသကူသင်္ကန်း ဝတ်ရန်၊ အသက်ထက်ဆုံး ဆွမ်းခံစားရန်၊ အသက်
ထက်ဆုံး သစ်ပင်ရင်း၌သာ သီတင်းသုံးစေရန် စသည်ဖြင့် ပညတ်ဖို့၊
ထိုပညတ်ကို မလိုက်နာက အပြစ် အာပတ်သင့်စေဖို့ လျှောက်လေသည်။

ဗုဒ္ဓက လက်မခံ။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သင်းခွဲ၊ ဂိုဏ်းခွဲလေတော့
သည်။ ထိုအကုသိုလ်ကြောင့်ပင် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြေမျိုခံရသည်ဟု
စာဆိုရှိလေသည်။ အဇာတသတ်မင်းလည်း ပြစ်မှုကို သိနားလည်လာကာ
နောင်တ ရခဲ့လေသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်က မည်သို့ပင် သင်းခွဲ၊ ဂိုဏ်းခွဲစေကာမူ၊ သာသနာ
ကား တည်တံ့လျက် ရှိပြီ။ ၄၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဗုဒ္ဓ ကြိုးပမ်းခဲ့သည့်အတိုင်း
အရပ်ရပ်တွင် ထွန်းပြောင်နေခဲ့ပြီ။ ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရမည့်အချိန်လည်း
နီးကပ်လာလေပြီ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ (ရှင်အာနန္ဒာ အပါအဝင်)
ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံ၍ (ဝဇ္ဇီတိုင်း) ဝေသာလီသို့ ကြွလေသည်။ ဝေသာလီ
အနီးရှိ၊ အဗ္ဗပါလီ ပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နားနေရင်း အဗ္ဗ
ပါလီ ကပ်သော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးလေသည်။ ထိုအနောက် အနီးအနားမှ
ဝေဠုဝရွာတွင် ဝါကပ်လေသည်။ ဝါလအတွင်း ဗုဒ္ဓသည် ပြင်းစွာ မမာ
မကျန်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဝနာ အကျိုးဖြင့် ရောဂါဝေဒနာမှ
ထမြောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ...

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ
(မှာထားချက်) ကို မြွက်ကြားတော် မမူသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး
မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု

m g y o e . c o m

(အောက်မေ့နေသောကြောင့်သာ) အကျွန်ုပ်အား အနည်းငယ် သက်သာခွင့် ရရှိပါတော့သည်။

ဟု လျှောက်ပေ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက ...

အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ထံမှ အဘယ်အရာကို မျှော်လင့် နေသေးသနည်း၊ အာနန္ဒာ ငါသည် အတွင်း အပြင် မထားဘဲ တရားကို ဟောခဲ့ပြီ။

အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့ မည်သည်မှာ တရားတို့ (အရာ) ၌ ဆရာ လက်ဆုပ်ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက် မရှိချေ။

အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းသံဃာကို ငါသာလျှင် သိမ်းယူထားအံ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ကိုသာလျှင် အားကိုးခြင်း ရှိနေစေဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြင်သူအား ဤသို့ လိုလားခြင်း ရှိရာ၏။ ထိုသူသည်သာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံ တစ်ရာ (မှာထားချက်) ကို မြှောက်ဆိုရာ၏။

အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားမှာမူကား ရဟန်းသံဃာကို ငါသာလျှင် သိမ်းယူထားအံ့၍ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ကိုသာ အားကိုးခြင်း ရှိနေစေဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့သော လိုလား ခြင်းသည် မရှိချေ။

အာနန္ဒာ၊ ထိုသို့ လိုလားခြင်းမရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ (မှာထားချက်) ကို အဘယ်မှာ မြှောက်ကြားတော့အံ့နည်း။

အာနန္ဒာ၊ ယခုအခါ ငါသည် အိုမင်းကြီးရင့်လှပါပြီ။ အရွယ် လွန်နေပါပြီ။ အဆုံးပိုင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။ ငါ့အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိနေပါပြီ။ အာနန္ဒာ၊ ထို့ကြောင့် (သင်တို့သည်) မိမိကိုယ်ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ၊ မိမိသာလျှင် ကိုး ကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လော့။ တရားကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိဘဲ တရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လော့။

အာနန္ဒာ၊ အကြင် ရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ငါ (ဘုရား) ကွယ်လွန်သောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ မှီခိုရာ

ပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ မိမိသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ် ရာ မရှိဘဲ တရားကိုလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လတ္တံ့၊ အလုံးစုံသော ထိုရဟန်းတို့သည် အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော ရဟန်းဟူသမျှတို့တွင် အမြတ်ဆုံးအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ဟူ၍ ပြန်ဖြေလေသည်။

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည် ဝေသာလီပြည်တွင်းသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆွမ်းခံ ဝင်လေသည်။ ဝေသာလီကား အလွန်သာယာ၍ ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ ဗုဒ္ဓသည် ဝေသာလီ အခြင်းအရာကို ဥဒါန်းကျူးလေသည်။ စာဆိုအရ 'ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်ပါလှည့်လျက် ကြည့်ရှုတော်မူ' ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဖြတ်၍ မလ္လမင်းတို့ ပိုင်သော ပါဝါပြည်ဘက်သို့ ကြွလေသည်။ ထိုပါဝါပြည်အဝင်တွင် ပန်းထိမ်သည် သား စုန္ဒ၏ သရက်ဥယျာဉ်သည် ရှိ၏။ ထိုဥယျာဉ်တွင်း၌ ဗုဒ္ဓသည် နားလေသည်။ ထို့နောက် စုန္ဒ ဆက်ကပ်သော ဝက်သား (သူကရမဒ္ဒဝ) ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးလေသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နောက် အစာမကျေ ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းသွေး သွန်လေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓသည် သတိဖြင့် သည်းခံလေသည်။

ဗုဒ္ဓသည် ခရီးဆက်ပြန်ပါ၏။ မလ္လမင်းတို့ပိုင် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွလေသည်။ သို့သော်လည်း ရောဂါကြောင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှိရချေသည်။ မကြာခဏ နားနေ လဲလျောင်းရပေသည်။ ထိုအထဲမှ ဆွမ်းကြောင့် စုန္ဒကို အများ အပြစ်တင်ကြမည်ကိုလည်းကောင်း၊ စုန္ဒ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည် ကို လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓ တွေးမိလေသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ် မရောက်မီ သုဇာတာ ကပ်သော ဃနာနိဆွမ်းနှင့်၊ ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ စုန္ဒ ကပ်သော ဝက်သားဆွမ်း ၂ ခုသည် အခြားဆွမ်းတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီး မားကြောင်းကို ပြန်ပြောရန် အရှင်အနန္ဒအား မှာလေသည်။ ပြန်ပြောရန် အမှာစကား အပြည့်အစုံကား အောက်ပါအတိုင်းပင်။

ဒါယကာစုန္ဒ၊ သင်၏ဆွမ်းကို နောက်ဆုံး ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ကောင်းပါပေစွ၊ အရ တော်ပါပေစွ။

ဒါယကာစုန္ဒ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ ဤစကားကို ကြားနာလိုက်ရ၏။ ခံယူလိုက်ရ၏။ အခြား ဆွမ်းတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားကုန်သော အချင်းချင်း တူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက် တူမျှကုန်သော ဤဆွမ်း နှစ်မျိုးတို့သည် တည်ရှိကုန်၏။ အဘယ် နှစ်မျိုးတို့နည်း ဟူမူ...

အကြင်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ (ဤဆွမ်းလည်း တစ်မျိုး)

အကြင်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ခန္ဓာကြွင်း မရှိသော ငြိမ်းခြင်းသဘော 'အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်' ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူ၏။ (ဤဆွမ်းလည်း တစ်မျိုး)

အခြားဆွမ်းတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားကုန်သော အချင်းချင်း တူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက် တူမျှကုန်သော ဆွမ်းနှစ်မျိုးတို့ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။

ထို့နောက်မူကား ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃာတို့သည် ဟိရညဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ မလ္လမင်းတို့၏ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။ ကုသိနာရုံ အကွေ့တွင် အင်ကြင်းတောအုပ် ရှိ၏။ ထိုတောအတွင်း အင်ကြင်းပင် အစုံကြား၌ ညောင်စောင်းခင်းရန် ဗုဒ္ဓက ဆိုလေသည်။ ညောင်စောင်း ခင်းပြီးနောက် မြောက်အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာ လက်ယာဘက်သို့ ကိုယ်စောင်းကာ ဗုဒ္ဓသည် လဲလျောင်းလေသည်။ အင်ကြင်းပန်းတို့လည်း ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်သည့်အလား ကိုယ်ပေါ်သို့ မပြတ်မစဲ ကြိဖြန့်လေကုန်၏။ နတ်ဒေဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ မလ္လမင်းတို့သည်လည်းကောင်း လာရောက်ပူဇော်ကြလေကုန်၏။

ဗုဒ္ဓသည် သတိရှိစွာဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်၍ ...

- ဖွားတော်မူရာ လုမ္ဗိနီဌာန၊
- ဘုရားဖြစ်ရာ မဟာဗောဓိပင် (ဗုဒ္ဓဂယာ) ဌာန၊
- ဓမ္မစကြာတရား ဟောရာ မိဂဒါဝုန်ဌာန၊
- ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုစံယူမည့် ကုသိနာရုံဌာန၊
- ဟူသော ၄ ဌာနသည်၊ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသည့်နောက် ရှင်လူ

ပုံ ၈။ ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝံခန်း၊ သီဟိုဠ်နိုင်ငံ၊ ပေါင်္ဂရာရဝဒေသ၊ အေဒီ ၁၂ ရာစု။

အပေါင်း ဖူးမြော် သံဝေဂယူနိုင်သော ဌာနများဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြလေသည်။

တစ်ဖန်၊ စကြဝတေးမင်းအလောင်းကို သဂြိုဟ်၍ စေတီတည်သည့် နည်းတူ ဘုရားရှင်အလောင်းကိုလည်း စီမံရန် မှာလေသည်။

တစ်ဖန်၊ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ခေတ္တရောက်နေသော အမှန်တရား ရှာဖွေနေသူ သုဘဒ် အမည်ရှိ (ရဟန်း) တက္ကဒွန်းကို ရှေ့သို့ ဝင်ခွင့်ပြုစေကာ တရားဟော ရဟန်းခံပေးလေသည်။ အဆုံးတွင် ...

ရဟန်းတို့၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် ပျက်ခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။
သင်တို့သည် မမေ့မလျော့သဖြင့်၊ ပြည့်စုံစေကုန်လော့။

ဟု မိန့်ကြား၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေသည်။ (ပုံ ၈) ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန် ကာလသည်လည်း သက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု၊ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ အရုဏ် တက်ချိန်ဟူ၍ အမှတ်အသား ပြုကြလေသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မင်းနှင့် ပြည်သူတို့ သည် ဗုဒ္ဓ ရုပ်ကလာပ်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ကြပေ၏။ ရှေးဦးစွာ မလ္လမင်း ရှစ်ဦးက ပခုံးဖြင့် ရုပ်ကလာပ်ကို ထမ်း၍ မကုဠဗန္ဓန အမည်ရှိ အရပ်တွင် ထားလေသည်။ ထိုအရပ်တွင် မီးသဂြိုဟ်ရန် စန္ဒကူးထင်းပုံ ပြင်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း မီးမသဂြိုဟ်နိုင်သေးဘဲ (ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန်

မဂ္ဂ (မဂ္ဂ) ဖုဒ္ဓ၏ တတိယ သာဝကဖြစ်သော ရှင်မဟာကဿပသည်
လည်း ပါဝါပြည်၌ ရှိနေ၏။ ရှင်မဟာကဿပ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ
တိုင်မှ ဖုဒ္ဓ၏ရုပ်ကလာပ်ကို သဂြိုဟ်ခြင်းအမှု ပြီးစီးခဲ့လေသည်။

မလ္လမင်းတို့လည်း ကြွင်းကျန်သော ဓာတ်တော်တို့ကို ခမ်းနား
ကြီးကျယ်စွာ မြို့တွင်း လှည့်လည်ပြီးလျှင် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပလေသည်။
ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပ၍အပြီး၊ ထိုဓာတ်တော်တို့ကို စေတီတည်ထား ကိုးကွယ်ကြ
ရန်ဟု မိမိတို့အပါအဝင် ရာဇဂြိုဟ်၊ ဝေသာလီ၊ ကောလိယ စသော မင်း
ရှစ်ဦးသည် ရှစ်စိတ်ခွဲ၍ ဝေငှ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ (အိန္ဒိယ)

ဂေါတမဗုဒ္ဓ (ပရိနိဗ္ဗာန်စံ) လွန်ပြီးခါစကာလတွင်၊ သာသနာသည် မဇ္ဈိမဒေသ တစ်ဝိုက်သာ ထွန်းကားခဲ့လေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ သာသနာ ထွန်းကားရာသည် ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်းနှင့် ယမုနာမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက် ဖြစ်၍ အချက်အခြာ ဒေသသည် မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ် မင်းနေပြည် ဖြစ်လေသည်။

ရဟန်း သံဃာတို့သည်လည်း ခရီးလှည့်လည် ဆွမ်းခံစားသောက်၍ (ကျောင်းသခံမ်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိဘဲ) သစ်တစ်ပင်အောက်၌ သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဂူဥမင်တွင်သော်လည်းကောင်း သီတင်းသုံးတတ်ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဟူ၍ (တိစိဝရိတ်) သင်္ကန်းသုံးထည်ကဲ့သို့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးအပြင် အခြားဘာမျှမရှိ။ ဆေးဝါးအဖြစ် နွားကျင်ငယ်ကို မှီဝဲ၍ ဝိနည်းသိက္ခာကို စောင့်ထိန်းကြလေသည်။

ဤတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် အဇာတသတ်မင်း လက်ထက်၌ပင် သင်္ဂါယနာတင်ရန် အကြောင်းဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သင်္ဂါယနာတင် ဆိုသည်မှာလည်း အခြားမဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားဟောတရား (ပိဋကတ်) ကို မှန်ကန် သန့်စင်ရအောင် သံဃာအများ စုဝေး စစ်ဆေးအတည်ပြုကာ

mgyoe.com

ရွတ်ဆိုကြသည့်အမှု ဖြစ်လေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဗုဒ္ဓလွန်ပြီး၍ အလောင်း
လောလောလတ်လတ် ရှိနေစဉ် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ငိုကြွေးမိကြ
သည်။ ထိုအခါ သုဘဒ္ဒ မည်သော ရဟန်းက ...

ငါ့ရှင်တို့ မငိုကြနှင့်၊ ရှင်ဂေါတမ ရှိလျှင် မည်သည်ကို ကျင့်ရ
မည်၊ မည်သည်ကို မကျင့်ရ စသည်ဖြင့် ပညတ် နှိပ်ကွပ်လေသည်။
အနေအစား အလွန်ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်း၏။ ယခု ရှင်တော်
ဂေါတမ မရှိပြီ။ ငါတို့ ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်ကြရတော့မည်။

စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။ သုဘဒ္ဓရဟန်း၏ စကားကို ရဟန်း
တော်ကြီး ရှင်မဟာကဿပက ကြားရ၏။ ကြားရ၍ သာသနာတော်
ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဘေးမှ ကာကွယ်ရန် စီမံလေသည်။ ရှင်မဟာကဿပ
ကိုယ်တိုင် ကြီးမှူး၍ သံဃာ အပါးငါးရာတို့သည် (ဝိနည်းနှင့် သုတ္တန်
ပိဋကတ်ကို) သင်္ဂါယနာ တင်လေသည်။

အနှစ် တစ်ရာအကြာတွင် ဒုတိယအကြိမ် သင်္ဂါယနာ တင်ရန်
ကြံရပြန်သည်။ ကြံရသော အကြောင်းမှာ ဝေသာလီ ရဟန်းအချို့သည်
ဝိနည်း သိက္ခာအရာတွင် ချွတ်ယွင်းလေသောကြောင့် ဟူ၍လည်း ဆိုကြ
သည်။ တစ်ဖန် ရဟန္တာအဖြစ်တွင် ကိလေသာ ကုန်၊ မကုန် အငြင်းပွား
ရသောကြောင့် ဟူ၍လည်း ဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါ ဝေသာလီ၌ ရဟန်း
ခုနစ်ရာ စုဝေးကာ သင်္ဂါယနာ တင်ကြလေသည်။ ကွဲပြားသော ဝေသာလီ
ရဟန်းတို့သည်လည်း သဘောတူရာ ရဟန်းတစ်သောင်းကို ကောသမ္ဘိ၌
စုစည်း၍ သီးခြား ပိဋကတ်နှင့်တကွ စင်ပြိုင် သင်္ဂါယနာ တင်လေသည်။
ထို့နောက် မဟာသံဃိက (မဟာသီဂီတိ) အမည်ဖြင့် ဂိုဏ်း သီးခြား
တည်ထောင်ခဲ့ရာ ထိုဂိုဏ်းသည်လည်း တစ်စ တစ်စနှင့် အရပ်ရပ်သို့
ပျံ့နှံ့လေသည်။ မူလ သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့သော ဂိုဏ်းကား မထေရ်ကြီးများ
ပါဝင်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ (သထဝိရဂိုဏ်း) ထေရဝါဒဂိုဏ်း အမည်
ဖြင့် ကျန်ရစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာသည်မှာ အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်း၌
အုပ်စိုးသော မောရိယမင်းဆက်မှ (ဒေဝါနံပိယ-ပိယဒသီ အမည်ခံ)
အသောကမင်း (ဘီစီ ၂၇၃-၂၃၂) လက်ထက်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမင်း
ဆက်သည် မာဂဓတိုင်းကို အာဖဂန်နစ္စတန် ဒေသမှသည် ဂင်္ဂါမြစ်ဝအထိ

mgvye.com

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK
တိုက်ခိုက် တိုးချဲ့ခဲ့လေသည်။ ပါဠိလိပုတ်ကို မင်းနေပြည်အဖြစ် ထားလေ
သည်။ ထိုမင်းဆက်မှ အသောကမင်းကား ထူးခြားလှသော မင်းပေတည်း။
သူသည် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေကို လေးနှစ်တိုင်တိုင် ဖြို
ခွင်း၍ နန်းတက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ နန်းတက်၍ ရှစ်နှစ်အကြာတွင်လည်း
အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းရှိ ကလိင်္ဂတိုင်းကို အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်
ကာ လက်နက်နိုင်ငံတွင်းသို့ သွင်းခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ
နောင်တ ရခဲ့ပြီ။ ထိုအကြောင်းကို (ပါကတ ဘာသာဖြင့်) သူ ကျောက်စာ
ထိုးခဲ့ပါ၏။ သာဓကမှာ ...

နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ပိယဒသီ မင်းကြီးသည်၊ အဘိသိက်
ခံပြီး ရှစ်နှစ်မြောက်၌၊ ကလိင်္ဂတိုင်းကို အောင်မြင်တော်မူ၏။ ထို
သို့ အောင်မြင်ရာ၌ လူပေါင်း တစ်သိန်းငါးသောင်းတို့ အကျဉ်း
ဆောင်ယူခံရ၍၊ တစ်သိန်း အသတ်ခံရပြီးလျှင်၊ ထိုထက် အဆ
ပေါင်း များစွာသော သူတို့ သေကျေ ပျက်စီးကြကုန်၏။ ယခု
နောင်တရတော်မူလေပြီ။ လူတို့ အသတ် ခံရခြင်း၊ သေကျေ ပျက်
စီးခြင်း၊ အကျဉ်းဆောင်ယူခံရခြင်းဖြင့် ရအပ်သော အောင်ခြင်း
သည် စင်စစ် အောင်ခြင်း မမည်။ ဤသို့ အောင်ရသည်အတွက်
နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မင်းကြီး၊ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဝန်
လေးတော် မူသည်။ ကလိင်္ဂတိုင်းကို အောင်ရာ၌၊ အသတ်ခံရ၊
သေရ၊ အကျဉ်းဆောင်ယူ ခံရသော လူအပေါင်းတို့၏ အပုံတစ်ရာ
ပုံ၍ တစ်ပုံ၊ အပုံတစ်ထောင်ပုံ၍ တစ်ပုံမျှသော သူတို့ အတွက်ပင်၊
ဒေဝါနံပိယ မင်းကြီးသည် ယခု သည်းစွာ နောင်တရတော်မူလေ
ပြီ။ မိမိအား ပြစ်မှားသူကိုပင်၊ သည်းခံနိုင်သလောက် သည်းခံသင့်
သည်ဟု နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မင်းကြီး အောက်မေ့တော်
မူ၏။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မငြိုမငြင် ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်
စည်းကာ၊ သင့်တင့် ညီညွတ်လျက်၊ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြစေရန်၊
နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မင်းကြီး အလိုရှိတော်မူ၏။ တရားတော်၏
အောင်ခြင်းကို၊ အမြတ်ဆုံးသော အောင်ခြင်းဟု မှတ်ထင်တော်မူ၏။
ဤသို့သောနည်းဖြင့် ရအပ်သော အောင်ခြင်းသည် ခပ်သိမ်းသော
အရပ်တို့၌ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ဤအကျိုးငှာ

mgyoe.com

ဤတရားကမ္မည်းကို ရေးထိုးစေ၏။ ငါ၏ အသစ်ဖြစ်သော (တိုင်း နိုင်ငံ) အောင်ခြင်းတို့ကို ကြားရသဖြင့်၊ ငါ၏သားတော် မြေးတော် တို့သည် (ဤကဲ့သို့သော) အောင်ခြင်းတို့ကို တိုးတက်ရယူသင့်သည် ဟု မမှတ်ထင်ရာ။ လေးမြားတို့ကို ပစ်လွှင့်၍ အောင်ရစေကာမူ၊ သည်းခံခြင်း၊ သက်ညှာခြင်း (ပေါ့သော ဒဏ်ကိုပေးခြင်း) ဖြင့် ရောင့်ရဲရာသည်။ သို့ရာတွင် တရားတော်၏ အောင်ခြင်းကိုသာ၊ စင်စစ် အောင်ခြင်းဟု မှတ်စွဲရာ၏။ ဤအောင်ခြင်းသည်သာ မျက်မှောက်လောက၊ တမလွန်လောကအဖို့ ဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် အားထုတ်ခြင်း၊ ချမ်းသာ၌ ကောင်းစွာ မွေ့လျော်ကြစေ ကုန်သတည်း။

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

အသောကမင်းသည် ဗြာဟ္မဏ ဘာသာဝင်အဖြစ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့လေသည်။ သား မင်းသား၊ သမီး မင်းသမီးတို့ ကိုလည်း ဘိက္ခု (ရဟန်း) နှင့် ဘိက္ခုနီ (ရဟန်းမ) ဘဝ ကူးပြောင်းစေသည်။ ထို့နောက် လောကငြိမ်းချမ်းရေး၊ လူ လူချင်း၊ သတ္တဝါအချင်းချင်း မေတ္တာ ပွားရေးအတွက် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံမှာ သူသည် အသားစားခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်း၊ တိရစ္ဆာန် အချင်းချင်း သတ်ပုတ်စေ၍ ပျော်ပွဲဆင်ယင်ခြင်း အမှုတို့ကို စွန့်သည်။ လမ်းပြင်၊ ရေကန်တူး၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်ပြုစု၊ ဇရပ်နှင့် ကျောင်း သင်္ခမ်းဆောက်၊ လူနှင့် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဌာနတည် စသော အမှုတို့ကို ပြုသည်။ ပြည်သူတို့အပေါ် မင်းမှုထမ်းတို့က မနှိပ်စက်နိုင်ရအောင် အထူးဝန်ထမ်းများနှင့် ကြီးကြပ်စေသည်။ မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့် ဒေသများသို့ လူမှုဝန်ထမ်းများနှင့်တကွ ဆေးဝါးကဏ္ဍ ဂရုစိုက်ပို့သည်။ လူလူချင်း ရိုးသားမှန်ကန်စွာ ဆက်ဆံကြရန် လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်များအပေါ် ကြင်နာကြရန် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တိုင်စိုက်၍ အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ် သည်။

တစ်ဖန် သူကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓနှင့်ဆိုင်ရာ မိဂဒါဝုန်၊ လုမ္ဗိနီဥယျာဉ် စသော နေရာများသို့ သွားရောက် ကြည့်ညိပါ၏။ စေတီအို ထူပါဟောင်း များမှ ဓာတ်တော်များကို တူးဖော်စုဆောင်း၍ စေတီသစ်၊ ထူပါသစ်

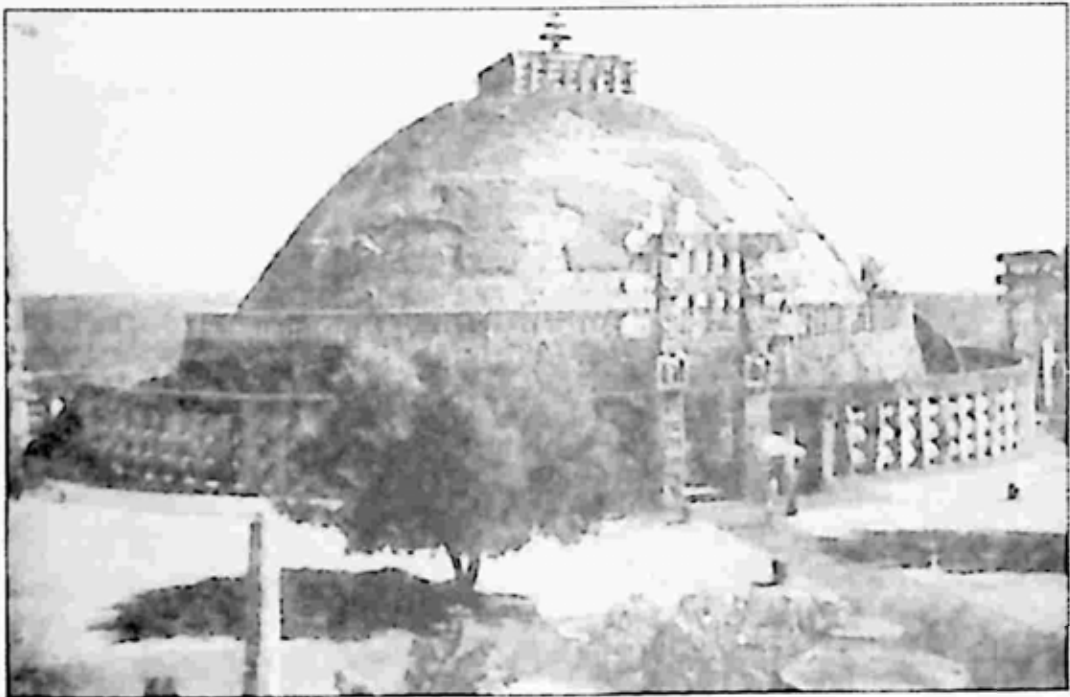
ပြန်လည်တည်ပါ၏။ ထေရဝါဒဂိုဏ်းဝင် အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တ မထေရ်ကို ပင့်၍ သံဃာတစ်ထောင်နှင့်တကွ၊ (ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို) တတိယအကြိမ် သင်္ဂါယနာတင်ပါ၏။ လူအများ တရားစစ် တရားမှန် သိကြားစေရန်ဟု အပြည်ပြည်သို့ သာသနာပြုစေလွှတ်ပါ၏။

အပြည်ပြည်သို့ သာသနာပြု စေလွှတ်ရန်အတွက် အိန္ဒိယနယ်မြေ သည်လည်း အနေအထား သင့်ပါပေသည်။ အိန္ဒိယသည် အရှေ့ဖျားဒေသ များနှင့် အနောက်ဘက်ဒေသများ ကူးလူးဆက်ဆံရာ လမ်းပေါ်တွင် တည်နေလေသည်။ (ပိုးဖဲ အထည်အလိပ် အပါအဝင် ကုန်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို သယ်ဆောင်မြဲ ဖြစ်လေသောကြောင့်) 'ပိုးချည်လမ်းမ' ဟု အမည်တွင် နေသော ကုန်းလမ်းရှည်ကြီးသည် (ယခုအခေါ်) တရုတ်ဒေသနှင့် အာရှ အလယ်ပိုင်းဒေသတို့ကို ဖြတ်၍၊ အိန္ဒိယ အနောက်မြောက်ဘက် တောင် ကြားမှတစ်ဆင့် အီရန်ဒေသနှင့် အနောက်ဘက်ဒေသများသို့ ရှေးရှု၏။ ရေလမ်းတွင်လည်း အီရန်သင်္ဘော၊ ဂရိသင်္ဘော၊ ရောမသင်္ဘောများသည် အိန္ဒိယ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ကပ်နိုင်၏။ တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင်မူ (အိန္ဒိယရှိ) အန္တရဒေသ၊ ဘင်္ဂလားဒေသတို့နှင့် လင်္ကာ ဒီပ သီဟိုဠ်သည်လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဖျားဒေသတို့သည်လည်းကောင်း သင်္ဘော အသွားအလာ အဝင်အထွက် ရှိလေသည်။

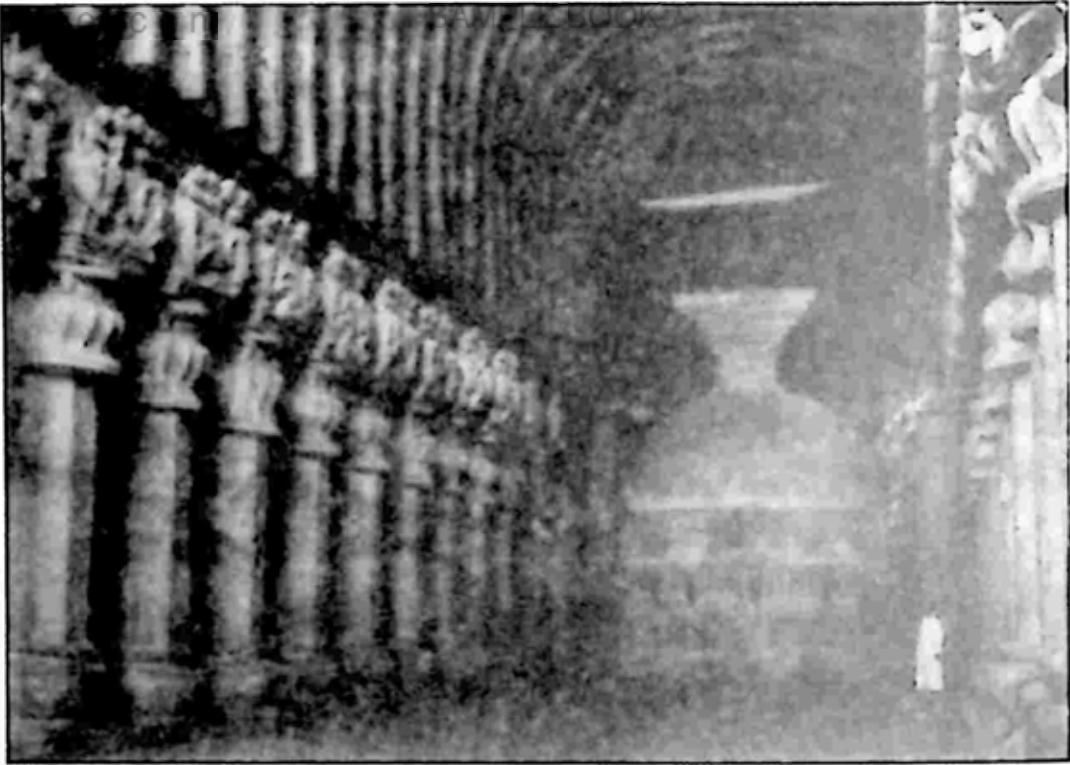
နောက်ကြောင်းကို အနည်းငယ် ပြန်ပြောင်း ဆိုရဦးမည်။ ဤသို့ အဆက်အသွယ် အကူးအသန်း လွယ်ကူမှုကြောင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓ လွန်ပြီး၍ မကြာမီ အီရန် မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်သူ ဒရိယပ်သည် ပါဆီပိုလစ်မင်း နေပြည် ရှိ နန်းတော်မှခွာ၍ (အိန္ဒိယအနောက်ပိုင်း၊ ယခု ပါကစ္စတန်ရှိ) ပန်ချပ် ဒေသနှင့် အိန္ဒြမြစ်ဝှမ်းဒေသသို့ ချီတက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အတူ ဘီစီ လေးရာစုတွင် ဂရိဘုရင်ဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒားသည် အီရန်နိုင်ငံကို အောင်နိုင်ပြီးနောက် အိန္ဒိယတောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်ကျော်လာပြန်ကာ အိန္ဒြမြစ်ဝှမ်းဒေသကို အလွယ်တကူ အောင်နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် (အိန္ဒိယ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ) အာဖဂန်နစ္စတန်ဒေသနှင့် ဂန္ဓာရဒေသ တို့တွင် ဂရိအုပ်ချုပ်ရေးသည် နှစ်အတန်ကြာ လွှမ်းခဲ့လေသည်။ အသောက မင်းတရားပင်လည်း နောင်အခါ ဂရိတို့နှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ဂရိမင်းသမီး တစ်ပါးကို မိဖုရားမြှောက်ခဲ့လေသည်။

ယခုမှ အသောကမင်းသည် ပြည်ပ၌ သာသနာပြုရန် စိတ်အား ထက်သန်ခဲ့လေသည်။ သင့်ရာ သင့်ရာ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အနောက်ဘက်တွင် ဂန္ဓာရဒေသ၊ အီရန် ဒေသ၊ အီဂျစ်ဒေသ၊ မက်စီဒိုးနီးယား (ဂရိ) ဒေသသို့ အချို့ ရောက်သည်။ အရှေ့ဘက်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဒေသသို့ အချို့ ရောက်သည်။ မြောက်ဘက် တွင် နီပါလ (နီပေါ) နှင့် ကသ္မီရ စသော ဟိမဝန္တာဒေသများသို့ အချို့ ရောက်သည်။ တောင်ဘက်ရှိ လင်္ကာဒီပ-သီဟိုဠ်သို့ကား အသောကမင်း ၏သားဖြစ်သူ ရှင်မဟိန္ဒကိုယ်တိုင် ကြွရောက် သာသနာပြုလေသည်။ ထိုအခါ မင်းသမီးဖြစ်သူ သဗ်မိတ္တာ ဘိက္ခုနီသည်၊ ဗုဒ္ဓပွင့်ရာ ဗောဓိပင် တောင်ကိုင်းမှ အကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ယူဆောင်၍၊ ရှင်လူများ ကြည်ညို နိုင်ရန် (လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်) အနုရာဓပုရ၌ စိုက်လေသည်။

မောရိယမင်းတို့နောက်တွင် (အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်း၌) သုန်ဂမင်းတို့ အရိုက်အရာ ဆက်ခံခဲ့လေသည်။ ထိုမင်းတို့သည် ဗြာဟ္မဏ ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့သော်လည်း ပြည်သူများ၏ သဒ္ဓါယုံကြည်မှုကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာသည် ထိုမင်းတို့ လက်ထက်၌ မှေးမှိန်ခြင်း မရှိ။ တိုးပွား လျက်သာ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗာရဟုတ်ဒေသ၊ ဆန်ချီဒေသတို့တွင် ထူပါများသည်လည်းကောင်း (ပုံ ၉)၊ (အိန္ဒိယ အနောက်ဘက်) ကာလေ

ပုံ ၉။ ဆန်ချီထူပါ အမှတ် ၁။

ပုံ ၁၀။ ကာလေ လိုဏ်ရူအတွင်း ဘုရားဝတ်ပြုခန်း၊ အေဒီ ၂ ရာစု။

(ပုံ ၁၀) စသော ဒေသများတွင် ကျောက်တောင်နံရံကို ထွင်းဖောက်ပြုပြင်ထားသော ကျောင်းသင်္ခမ်းများသည်လည်းကောင်း တခမ်းတနား ဖြစ်ထွန်းခဲ့လေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းမှ အန္တရမင်းတို့လက်ထက်၊ အမရာဝတီဒေသတွင်လည်း ထူပါအများ (ပုံ ၁၁) ကို တွေ့နိုင်လေသည်။

ပုံ ၁၁။
စေတီဌာပနာ
ထိပ်ဖုံးကျောက်ပြား။
အမရာဝတီ၊ အေဒီ ၂ ရာစု။

ထိုထူပါတံခါး မုခ်တုရိဏ်တိုင်များ (ပုံ ၁၂) တွင်လည်းကောင်း၊ ဂူနံရံများတွင်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် ရုပ်ဖောင်း ရုပ်ကြွများနှင့် ဆေးရေးပန်းချီများ၊ တောတိရစ္ဆာန်ရုပ်များမှ စ၍ နတ်ဒေဝါရုပ်၊ ယက္ခရုပ်များ အထိ အခြံအရံ ရုပ်ပုံများ ဆင်ယင်ထားရှိလေသည်။

ပုံ ၁၂။ ဆန်ချိုထူပါ အမှတ် ၁။ အရှေ့ဘက် တုရိဏ်တိုင်။

အိန္ဒိယ အနောက်မြောက်ဘက်တွင်လည်း သာသနာသည် အမြစ်တွယ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုဒေသ၊ ထိုဂန္ဓာရဒေသတွင် ဂရိလူမျိုးခြားများ အတော်အသင့် ရှိကြသည်။ ထိုဂရိများသည် အိန္ဒိယသားများနှင့် ပူးယှက် အိုးအိမ်ထူထောင်နေကြသည်။

ထိုအခါ သူတို့ ကိုးကွယ်ရန်အတွက် ဇာတ်ရှိသော ဗြာဟ္မဏဘာသာနှင့် နီးစပ်ခြင်း မရှိ။ ဇာတ်မရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်သာ နီးစပ်နိုင်လေရာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုဂန္ဓာရဒေသသည်လည်း အရှေ့ဖျားဒေသများနှင့် အနောက်ဘက်ဒေသများ ကူးလူးဆက်ဆံရာ လမ်းကျနေလေသောကြောင့် ကုန်ပစ္စည်းများသာ ဖလှယ်သည် မဟုတ်။ အတွေးအခေါ်ချင်း၊ ဒဿန အမြင်ချင်းလည်း ဖလှယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုဂရိများသည် အနောက်ဘက်ပင်ရင်းက ဂရိနှင့် ရောမသဘောကို၊ အရှေ့ဘက်က အိန္ဒိယသဘောနှင့် ရောစပ်၍ (ဂန္ဓာရဟန်ဟု နောင်အခါ ခေါ်တွင်သော) ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို စတင် ထုလုပ်သူများ ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုဂရိနယ်ပြည်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သော မေနန္ဒာ (မိလိန္ဒ) မင်းသည်လည်း ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို မရှင်းမလင်း ရှိသည့်အခါများ၌ ရဟန်းတော် ရှင်နာဂသေနအားပင့်၍ ပြဿနာ အရပ်ရပ် တင်လျှောက်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မေနန္ဒာမင်းနောက်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာကို အထူးတလည် ချီးမြှောက်ခဲ့